

Lord Lister

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SLAGENRING

N° 2617

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

De slangenring

HOOFDSTUK I.

IN HET VOORBIJGAAN

Raffles hield even op met het lezen van het Franse dagblad « Le Matin », waar hij mee bezig was en keek zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand glimlachend aan.

De twee mannen zaten op het terras van een van die Parijse cafés, die langzamerhand beginnen uit te sterven, zoals helaas, zoveel, dat aan de Franse hoofdstad haar eigenaardig, bekoorlijk karakter gaf.

Van binnen en van buiten was het nog helemaal Parijs en de eigenaar had er zorgvuldig tegen gewaakt, dat geen Engelse of Amerikaanse namen, geen bordjes met « Cocktail », « Dancing » of « Flv o'clock tee » de muren van de gezellige gelagkamer ontsierden.

Natuurlijk was hij niet afkerig van het bezoek van vreemdelingen, maar hij stond er op, dat zijn zaak Frans bleef en zijn kelners brabbelden dan ook maar een klein beetje Engels.

Het restaurant stond bekend om zijn voortreffelijke Franse keuken en zijn voortreffelijke wijnen. Het café lag niet ver van de Place de la Bastille, daar, waar de boulevard precies enigszins smaller wordt en een soort geul vormt, uitsluitend geschikt voor voertuigen. De voetgangers passen wel op, op de beide trottoirs te blijven, die dus een soort brug vormen aan weerskanten van die eigenaardige, droge bedding.

In het midden van die brug ligt het trottoir zo hoog, dat men van de andere

kant van de leuning gemakkelijk op het dak van een voorbijrijdende taxi zou kunnen stappen.

De boulevard heeft hier zijn ruime aanzicht verloren, maar hij is er waarschijnlijk des te schilderachtiger door.

De grote avonturier en Brand hadden met opzet dit hooggelegen plekje uitgekozen, vanwaar zij een vrij uitzicht hadden over het gewoel, zonder er zelf door te worden gehinderd.

Wat zij zoëven aandachtig gelezen hadden, was een erg uitvoerig verslag van een opzienbarende gebeurtenis, die pas twee dagen geleden had plaats gevonden en waarin zij zelf de hoofdrol hadden vervuld.

Maar wie zou op het moment hebben kunnen vermoeden, dat die twee keurig geklede vreemdelingen ook maar iets te maken hadden met het romantische, wilde gevecht met juwelendieven, dat pas zo kort geleden op de kust van Corsica had plaats gehad? Wie kon weten, dat Raffles de mogelijkheden had, die het hem mogelijk maakten, zich on gezien en veel sneller te verplaatsen dan de best uitgeruste politie?

En er kwam nog iets bij. Niemand had tijdens dat avontuur Raffles gezien, zoals hij er werkelijk uitzag, maar alleen in een vermomming en men zou nog eerder geloven, dat de president van de Franse republiek in hoogsteigen persoon bij de zaak betrokken was geweest, dan die rustige flegmatieke Brit met zijn scherpgesneden gezicht, zijn dure kleren en zijn volmaakte manieren.

Brand had van het verslag genoten, maar nu en dan zijn hoofd geschud en daar zij helemaal apart zaten, nog wel heel vroeg in de ochtend, zodat er zo goed als geen bezoekers waren, kon Raffles zacht vragen:

— Het verslag van ons uitstapje schijnt niet je onverdeelde instemming te hebben?

— Het is heel goed geschreven door een journalist, die zijn vak verstaat, met echt Franse geest en heel spannend,

maar het klopt, helaas, niet overal helemaal.

— Als dat je enige aanmerking is. Zo'n verhaal moet pasklaar gemaakt worden voor een op sensatie belust publiek en dan mag men het met de waarheid zo nauw niet nemen. In feite zijn wij Engelsen op dat gebied precies zo. Alles moet een beetje gepeperd worden om het smakelijk te maken. Nu, het is achter de rug en...

— En niets houdt ons nog tegen, lijkt mij om eens te gaan kijken, hoe het in Londen staat, vulde Brand de zin aan.

— Zo'n haast? vroeg Raffles gekshekend. Bevalt Parijs je niet?

— Ik vind Parijs een heerlijke stad, ofschoon het niet meer is wat het vroeger was, Edward. Ik ben bang, dat wij Engelsen, maar vooral de Amerikanen wel-wat al te veel hun stempel hebben gedrukt op deze zo echt Franse stad. Wij zijn er nu ruim een maand, wij hebben er al heel wat beleefd, wij zijn betrokken geweest bij verschillende avonturen en het kan niet anders of de politie moet langzamerhand wel achterdocht krijgen en zich gaan interesseren voor de twee Engelsen, die nu eens in Bretagne, dan weer aan de Azurenkust en vervolgens in Parijs optreden en hun raadselachtige werk doen.

— Waarom zou de politie ons raadselachtig vinden? Zij heeft ons zelfs niet te zien gekregen.

— Een reden te meer om naar ons te zoeken. Ik blijf er bij, dat onze terugtocht langzamerhand nodig wordt.

— Nu, ik zal er niet tegeningaan, Charles. In Londen wachten ook nog enige dingen, die afgedaan moeten worden. Morgen zullen wij dus vertrekken.

Op dat ogenblik naderden van de kant van het historische plein twee mensen, een man en een vrouw, die onwillekeurig de aandacht van Raffles trokken. De man door zijn rijzige gestalte, de vrouw door haar opvallende schoonheid. Zij was niet uitgesproken groot en had rossig, erg dik haar, dat zich nauwelijks bij elkaar hield in een dikke wrong en hele grote, grijsgroene ogen. Zij was uiterst elegant gekleed, maar

(*) Men zie voor dit Raffles-avontuur het vorige nummer van deze serie.

Raffles zag aan de vorm van haar hoofd en haar gezicht, dat zij waarschijnlijk geen Française was.

De man had brede kaken, sterke schouders en een olijkleurige gelaatskleur. Zij waren zo druk met elkaar in gesprek, dat zij nauwelijks op hun omgeving letten. Nu wilde het toeval, dat er in de geul beneden, een geweldig lawaai was door het verkeer, zodat ze verplicht waren, heel hard te praten om zich voor elkaar verstaanbaar te maken.

Net toen zij langs het tafeltje van Raffles en Brand kwamen, stond het verkeer plotseling stil, het lawaai werd eventjes plotseling gedempt en de man, die, hierop niet verdacht was, zei vrij hard in het Russisch, terwijl hij met de vrouw over het smalle trottoir liep:

— Als hij niet in je netten vliegt, gebruik dan geweld, wij moeten het hebben.

Het volgende ogenblik waren ze allebei doorgelopen.

Het gezicht van Raffles was plotseling strak geworden en Brand, die het direkt zag, vroeg niet zonder bezorgdheid:

— Wat is er? Kende je die twee, die daar voorbij gingen?

— Helemaal niet. Ik zie hen vandaag voor het eerst, dat weet ik zeker, Charles. Als je zin hebt om hier te wachten, doe het dan. Maar ik zal misschien wel een uur wegblijven.

— Maar wat wil je nu weer gaan doen? vroeg Brand verwonderd

— Die twee nalopen, Charles. Er is net iets gezegd, dat heel belangrijk kan zijn. Het is louter toeval, dat ik het hoorde.

— Dat de duivel dan het toeval hale! bromde Brand nijdig in zichzelf. Wat zullen wij nu nog beleven? Ik hoopte morgennacht in Londen te zijn.

Hij had dit laatste hardop gezegd en Raffles zei glimlachend:

— Een paar dagen vroeger of later zal wel niet veel uitmaken, ik moet zien waar die twee Russen gebleven zijn. Wordt het te laat, wacht dan op mij in ons hotel. Ik moet voortmaken anders verdwijnen zij uit het gezicht.

Raffles had zijn hoed al vaster op zijn hoofd gedrukt, gooide zijn overjas over zijn arm, gaf Brand een hand en ging het paar achterna.

Zij hadden de richting naar de Madeleine ingeslagen. Nog altijd liepen zij dicht naast elkaar en waren druk aan het praten.

Bij het zebrapad staken zij vlug de boulevard over en Raffles was er net bijtijds bij, om nog met hetzelfde groepje voetgangers te kunnen oversteken, voor de verkeersagent zijn hand opstak.

Zonder ook maar even te kijken naar de prachtige etalages, liepen de man en de knappe vrouw een stukje door, totdat zij ineens de Rue Richelieu ingingen.

Ongeveer ter hoogte van de deur van de Nationale Bibliotheek stonden zij stil om blijkbaar afscheid te nemen.

Raffles hield zich alsof hij plotseling enorme interesse had in het borstbeeld van Molière, dat schuin tegenover de ingang van het monumentale gebouw staat.

Voor hij er op verdacht was, hadden de twee elkaar een hand gegeven, de vrouw liep een smalle dwarsstraat in en de man zette zijn weg voort in de richting van de Seine.

Een kort ogenblik stond Raffles in dubio. Toen volgde hij een soort ingeving, misschien een instinct en hij begon de man op veilige afstand te volgen.

Deze liep verder totdat hij de Seinekade bereikt had en stond toen stil om op zijn horloge te kijken. Hij maakte een ongeduldige beweging en begon heel langzaam langs de kade te gaan, nu weer in tegenovergestelde richting, totdat hij een half uur later ongeveer het Ile de la Cité bereikt had, het schilderachtige eiland midden in de Seine, waarop onder meer het prachtige stadhuis, de beroemde kerk de Notre Dame en het paleis van Justitie liggen.

Raffles was hem uiterst voorzichtig gevolgd en dat was heel lastig, juist omdat de man geen haast scheen te hebben en blijkbaar op iets of iemand moest wachten, zodat hij rustig verder dren-

telde en nu en dan stilstond, om naar een boekenstalletje of naar de etalage van een antiquair te kijken.

Hij had al vier sigaretten gerookt en hij was blijkbaar heel opgewonden, wat hij slechts met moeite kon verbergen.

Bij het begin van de Pont Neuf stond hij weer stil, keek omhoog naar de machtige dubbeltorens van de basiliek, en liep toen langzaam over de brug, totdat hij stilstond aan de voet van het ruitersstandbeeld van Hendrik IV, midden op de brug.

Het was Raffles onmogelijk, hem nu verder te volgen, want de kans was erg groot, dat de Rus hem al eerder gezien had en zich zou gaan afvragen waarom die deftige vreemdeling hem zo hardnekkig volgde.

Raffles ontdekte dus op zijn beurt bij zichzelf een grote belangstelling voor oude tekeningen, verroeste degens, geel geworden ivoor, schilderstukjes in dof geworden lijsten, maar terwijl hij voor de ramen stond te kijken, hield hij met behulp van zijn zakspiegeltje de brug en het standbeeld scherp in het oog.

Lang hoefde Raffles niet meer te wachten.

Klokslag tien uur kwam er van de andere kant van de brug een slanke, bleke man aanlopen, van een jaar of veertig, met scherpe zwarte ogen; de eerste liep hem tegemoet, waarna zij elkaar vlug een hand gaven en verder gingen.

Dadelijk liep Raffles weer achter hen. De twee mannen liepen zachtjes prattend, en nu blijkbaar gehaast, langs het Paleis van Justitie.

Raffles merkte op, dat de slanke man met de glinsterende ogen een koffertje of langwerpige tas bij zich had. Hij was vrij eenvoudig gekleed, heel wat minder dan zijn metgezel. Hij scheen ook moeite te hebben zijn grote en snelle stappen bij te houden. Een paar keer zag Raffles hoe hij zijn voorhoofd afveegde met zijn zakdoek.

Zij sloegen een hoek om en Raffles moest vlugger gaan lopen. Hij bereikte net bijtijd die hoek, om te zien hoe de twee mannen een huis binnen gingen, dat een soort pension of logement bleek te zijn. Het was een heel oud gebouw,

witgepleisterde muren, die er echter vrij groezelig uitzagen en kleine, ouderwetse ramen.

Boven de deur hing een prachtige koper, met een prozaïsch elektrisch lampje erin, op een houten bord, in de vorm van een uitwapperend lint, stond met zwarte en rode letters te lezen: « In den Rooden Leeuw ».

Raffles wachtte maar heel even en stapte toen het huis binnen. Hij moest eerst een koetspoort door, die hem herinnerde aan de verhalen van Charles Dickens, kwam toen op een kleine binnenplaats, die er nogal smerig uitzag en waar een onverschillige huisknecht bezig was met het schrobben van de bultige keien, stak die binnenhof over en kwam zo in het eigenlijke huis.

Het was net een kazerne en zoals trouwens heel veel andere Parijse huizen, om die binnenplaats heengebouwd waar het grootste gedeelte van de ramen op uitkeken.

In de smalle met eikenhout beschooten vestibule kwam een portier hem tegemoet, een mannetje met een kale knikker, die hem verbaasd en een beetje wantrouwend opnam en vroeg wat hij wilde.

Raffles liet de man zwijgend de Engelse politiepenning zien, die hij tot zijn grote vreugde bij zich bleek te hebben; maar die talisman scheen lang niet zoveel uitwerking te hebben als het vijftig francs-biljet, dat Raffles hem tegelijkertijd in zijn hand stopte.

— De heren, die net binnen waren gekomen? Hun naam? Logeren zij hier?

— Geen van beiden. Zij komen een vriend opzoeken; een vriend van de kleinste van die twee. Die woont hier een week. Zijn naam is Iwan Demetrieff.

— Nummer van zijn kamer?

— Zeventien. Wij krijgen hier toch geen herrie, mijnheer? vroeg de portier ongerust.

— Beslist niet, vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb hen alleen maar iets te vragen. Misschien zelfs dat niet eens. Welke verdieping?

— De derde. Deze trap op, rechts af. Raffles verloor geen tijd. Hij klom

de trap op, kwam in een vrij donkere gang, sloeg rechts af en vond ook inderdaad een deur, waarop het nummer 17 geschilderd was.

Hij luisterde even, bracht zijn oog voor het sleutelgat, richtte zich toen heel snel weer op, keek om zich heen, opende geruisloos de deur van de te-

genoverliggende logeerkamer en glipte naar binnen.

Het was juist op het nippertje, want de deur van nummer 17 ging open. Drie mannen liepen heel zacht de gang op, deden heel voorzichtig de deur dicht en liepen op hun tenen de gang uit naar de trap naar de vierde verdieping.

HOOFDSTUK II.

HET SCHOT

Raffles deed heel voorzichtig de deur weer op een kier open, niet breder dan een centimeter en luisterde heel aandachtig.

Heel flauw kon hij het kraken van de oude trapreden horen ofschoon die lui klaarblijkelijk alle moeite deden, het lawaai van hun voetstappen te dempen.

Raffles was ongewapend, maar hij was dermate geïnteresseerd, dat hij niet lette op het gevaar, ofschoon zijn instinct, dat zelfde ondefinieerbare gevoel hem waarschuwde, dat hij groot gevaar liep, door zich te bemoeien met de zaken van dat zonderlinge drietal.

Hij liep de gang in en op zijn beurt naar de zoldertrap, om daar opnieuw te luisteren.

Toen hij helemaal niets hoorde, met uitzondering van een zacht geluid boven op zolder, rende hij vlug de trap op, maar ditmaal hoorde men totaal niets, een muis had niet stiller naar boven kunnen komen.

Behoedzaam stak hij zijn hoofd boven het portaal uit en hij kwam nog net bijtijds, om te zien dat een deur snel en zacht gesloten werd, ongeveer in het midden van een lange gang, die heel goed een brandgang kon zijn, dat hij veel verder doorliep dan het oude huis breed kon zijn.

De deur, die dicht was, kon hij niet zien, maar hij concludeerde dit uit het feit, dat een scherpe, rechthoekige lichtplek op een der gangwanden plotseling verdween. Dat bracht hem tot de logische conclusie, dat die lichtplek veroorzaakt was door het licht, dat uit een van de zolderkamers en door een vrij groot en helder raam naar binnen stroomde.

Er was op de zolder niets te horen. Hij was een erg grote ruimte en hier en daar hing wasgoed aan lijnen. Er

was een klein raam, rechts van de trap en hij sloop er vlug naar toe.

Het eerste wat hij zag, waren de massieve dakspitsen van het Paleis van Justitie. Toen bleek, dat hij van de zijgevel van dat machtige gebouw ongeveer tien meter afstand, hoogstens twaalf, de breedte van een zijstraat.

Toen hij zijn hoofd zover mogelijk opzij boog, zag hij een schouwspel, dat heel even zijn aandacht trok.

Schuin tegenover hem en iets lager, zag hij een van de rechtszalen.

Het was niet de voornaamste zaal, waar de opzienbarende processen werden gehouden, de grote, politieke moorden, de beruchte echtscheidingszaken, waarbij de revolver een woordje meesprak, want Raffles kende die zaal heel goed.

Het vertrek, waar hij inkeek, was lang niet zo groot, maar er scheen toch heel wat publiek aanwezig te zijn.

Omdat het een heldere dag was, hadden de boden alle gordijnen voor de vier grote ramen opzij moeten trekken, om niet bij kunstlicht te hoeven werken.

Van het punt waar hij stond, en door het hoofd steeds tegen de muur te drukken, kon Raffles een vrij groot deel van die zaal overzien. Hij zag de vijf rechters net gaan zitten achter de groene tafel, plechtig en afgemeten, hij zag hoe een deur openging en een paar mensen onder wie een vrouw, door agenten en gendarmes werden binnengeleid en naar de beklagdenbank werden gebracht.

Hij telde er tot zijn verwondering niet minder dan twaalf, die dicht op elkaar gepakt en onderling gescheiden door een gendarm, op de drie rijen van de bank moesten gaan zitten.

Verder zag hij nog twee of drie advocaten, het getuigenhekje, een stuk

van de perstafel, waar een jongeman net ging zitten, die met moeite een geeuw onderdrukte en traag de dop van zijn vulpenhouder schroefde en dan een klein deel van de publieke tribune.

Het licht uit de hoge ramen werd fel teruggekaatst van het erg grote, gipsen beeld van de gerechtigheid, dat achter de ruggen van de rechters oprees en op twee gipsen bustes, die Raffles niet duidelijk kon zien.

Bodes liepen heen en weer met grote portefeuilles, die zij voor de rechters neerlegden en twee van hun kwamen aandragen met iets, dat er uitzag als een wasmand, die heel zwaar moest zijn waarin een groot aantal wapens van allerlei soort, revolvers, brownings, gum-miknuppels, dolken, boksbeugels en zo meer bleek te liggen.

Hij kon daar net een halve minuut gestaan hebben, toen hij verder liep en de gang insloep, totdat hij wist dat hij voor de deur stond, die de drie geheimzinnige mannen net achter zich gesloten hadden.

Hij drukte zijn oor tegen het sleutelgat, maar hij hoorde niets anders dan een heel zacht gefluister in het Russisch.

Hij probeerde nu door het sleutelgat te kijken, maar hij kon niets onderscheiden, met uitzondering van een smalle lichtkier, juist tegenover de deur.

Het was duidelijk dat die lui binnen de gordijnen zo goed als helemaal dicht hadden getrokken.

Toen hij zich weer oprichtte, hoorde hij een geluid alsof heel voorzichtig de spanjolet van een raam werd omgedraaid en hoe dit raam naar buiten werd geopend en vastgezet met twee roestige ijzeren haken.

Roestig moest alles zijn, besloot Raffles, en weinig gebruikt, want het piepte en kraarste, ofschoon de man, die het raam opende, al zijn best deed om zo weinig mogelijk lawaai te maken.

De nieuwsgierigheid van Raffles werd iedere seconde groter.

Wat deden die mannen daarbinnen? Waarom maakten zij de kamer donker

en deden daarbij het raam open?

Raffles nam een kort besluit; hij liep even terug en opende met de grootste voorzichtigheid een andere deur, die toegang moest geven tot een aangrenzende kamer. De kruk was lang niet gesmeerd, net als het slot en Raffles dacht wel tien minuten nodig te hebben gehad, om de deur zonder lawaai open te krijgen.

Hij liep een kamer in, waar geen enkel meubel stond en waar een drietal muizen verschrikt opzij stoven.

Hij liep dadelijk naar het raam, dat dik onder het stof zat en weegde een van de ruiten een beetje schoon met het flard, dat bij wijze van gordijn, aan een touwtje boven het raam hing.

Hij merkte dat hij nu juist in de rechtszaal beneden kon kijken, zonder zijn nekspieren geweld aan te doen, maar daarop lette hij in de eerste plaats niet.

Zijn aandacht werd onmiddellijk getroffen door de gammele toestand van de houten tussenwand en hij begon direct een opening te zoeken.

Het duurde niet lang of hij had tussen twee slecht sluitende planken, waar het behangselpapier allang af was, een spleet ontdekt; hij bracht zijn oog er voor, maar hij kon maar heel weinig zien.

Schimmig zag hij drie gedaanten in de kamer rondlopen, die nu heel flauw verlicht werd door een hele kleine kier tussen de beide zo goed als helemaal dichtgeschoven gordijnen.

Voor zover hij kon nagaan, was de kamer gemeubileerd, want hij zag wat schaars licht op een tafelhoek spelen en op de rug van een stoel.

Een man, die met de rug naar hem toestond, de kleinste van de drie, had zich over een voorwerp gebukt en Raffles meende, dat het het koffertje moest zijn, dat hij had zien dragen door de slanke, bleke man.

Wat hij deed kon hij met geen mogelijkheid onderscheiden, maar het kwam hem voor, dat de man iets uit het koffertje haalde, dat hij zorgvuldig onderzocht.

Nu en dan werd het even iets lichter

in de kamer, alsof iemand de kier tussen de gordijnen wat breder maakte.

Toen ging de man met het koffertje opzij en Raffles kon hem niet meer zien. Hij zag en hij rook echter iets anders, een sigaret, die een scherpe lucht verspreidde.

Hij zag ook de hand, die de sigaret vasthield en hij zag een vinger, met een heel bruin topje en versierd met een ring in de vorm van een gouden slang, die zichzelf in de staart bijt.

Toevallig scheen het straaltje licht net op die hand, op de sigaret en de vinger met het bruine topje en op het gouden slangetje met de felle, robijnen ogen. Meteen wist Raffles, dat hij die hand en die ring nooit meer zou vergeten. Hij zou echter op dat tijdstip onmogelijk hebben kunnen zeggen, waarom eigenlijk.

Een ogenblik later zei een bevelende, fluisterende stem nors:

— Houd op met dat dampen, Anna. Bedenk dat ik mijn ogen nodig heb. Doe die vervloekte sigaret uit!

Er klonk een gebromd protest, maar de witte, magere hand met de sigaret erin ging omlaag, verdween uit het gezicht en de scherpe lucht drong niet langer door de spleet in Raffles' neusgaten.

Er gingen enige minuten voorbij en Raffles kon zich niet voorstellen wat het drietal hier eigenlijk van plan was, toen er in de kamer daarnaast een soort zachte waarschuwingskreet klonk.

Hij keek scherp toe en op hetzelfde ogenblik werd het wat lichter uit de kamer. De gordijnen waren op zijn minst een handbreedte van elkaar getrokken. En nu zag hij de magere, bleke man, die midden in de kamer stond, met een strak gezicht en iets voorover gebogen. Nu deed hij een paar stappen naar voren en Raffles zag niets meer dan een stuk van zijn rug.

Raffles begon juist een flauw begrip te krijgen van de situatie, toen iets als een droge klap, een zweepslag leek het wel, hem duidelijk maakte wat voor drama zich in zijn onmiddellijke nabijheid afspeelde.

Razendsnel liep hij naar het raam

en keek door het schoongemaakte deel van de ruit.

Hij kwam nog net bijtijds om te zien hoe in een rechtszaal tegenover hem een man, klein en kaal, die juist in de getuigenbank was gestapt, heen en weer zwaaide alsof hij dronken was en toen languit neerstortte.

Van alle kanten kwamen mensen toelopen, twee gendarmen zetten de man op zijn benen en een verschrikte bode kwam met een glas water aan dragen niet beseffend dat al het water van de wereld een man, die een kogel dwars door zijn hart heeft gekregen, niet kan redden.

Raffles verspilde er nauwelijks vijf seconden aan en toch waren die vijf seconden nog te lang geweest, want toen hij naar de deur rende en die openrukte, zag hij dat de drie mannen uit de kamer verdwenen waren. De deur stond wagenwijd open en hij hoorde hun voetstappen aan de andere kant van de laatste verbingsdeur.

Hij vloog er naartoe, maar de deur was aan de andere kant gesloten. Hij zette zijn schouder tegen het heel dunne paneel en krakend versplinterde het hout. De gang ging verder, maar van de drie mannen was niets meer te zien.

Wel hoorde Raffles een zacht gonzend geluid en hij begreep het direkt. Er moest hier ergens een lift zijn en daarmee waren de drie Russen gevluht.

Hij zocht naar een trap, vond deze en vloog zo snel hij kon naar beneden, maar hij moest vijf verdiepingen afgaan van een groot magazijn en hij kwam te laat.

Toen hij de vestibule bereikte, waar niemand was, zag hij dat de liftkooi leeg was, dat de beide liftdeuren open stonden en toen hij op straat kwam, merkte hij dat een taxi juist in volle vaart een hoek omsloeg.

Toen werd Raffles weer rustig en gaf voorlopig de achtervolging op, om de simpele reden, dat hij geen wagen tot zijn beschikking had.

En vijftien seconden waren ruimschoots voldoende, voor die wegschietende taxi om te verdwijnen in het gewoel van het reusachtige Parijs.

HOOFDSTUK III.

DE DODE GETUIGE

Raffles was zeker anderhalf uur weg geweest, maar hij vond Brand toch nog op de plek, waar hij hem achtergelaten had. De jongeman merkte dadelijk op hoe strak en stroef het gezicht van Raffles stond en hij vroeg nieuwsgierig:

— Heb je iets ontdekt? Er moet iets gebeurd zijn en iets ernstigs ook, of ik ken de uitdrukking van je gezicht niet meer.

— Niet hier, Charles. Reken gauw af en ga mee.

Brand riep de kelner en rekende af.

Even later liepen de beide vrienden zwijgend naast elkaar over de zonnige boulevard, die juist op zijn drukst was, want de grote banken, winkels en magazijnen stroomden leeg en stortten een enorme zwerm mensen over het asfalt uit.

Een bus bracht hen bijna tot voor de deur van hun hotel. Zij hadden hun intrek genomen in het Grand-Hotel, aan de Boulevard des Italiens.

Zij gingen vlug naar de kamer van Raffles, deze sloot de deur af, gooide zijn hoed op het bed en zei tussen de tanden tegen Brand:

— Ik ben een ezel geweest, Charles, mijn gedachten zijn tien seconden te traag geweest en ik heb een moord niet weten te verhinderen.

— Een moord? riep Brand verschrikt uit. Op klaarlichte dag?

— En heel sluw gepleegd ook nog.

Raffles vertelde alles tot in bijzonderheden.

Brand had ademloos geluisterd en zei, toen Raffles zweeg:

— Dat is vreselijk.

— Ik had eerder moeten snappen dat er een of ander wapen in dat koffertje

zat. Het was een buks, die in elkaar weinig plaats innam. Waarschijnlijk is het een hele sterke windbuks geweest, die op vijftig meter afstand nog zuiver schoot en die scherpshutter had maar dertig meter nodig. Waar ben ik met mijn hersens geweest, dat ik het niet onmiddellijk doorhad, zodra ik door het gangvenstertje in de rechtszaal kon kijken.

— Wie kan die man geweest zijn, die zij vermoord hebben?

— Natuurlijk een lastige getuige, die zij het zwijgen wilden opleggen. Wij zullen in de vroege middageditie van de bladen wel lezen, wat het voor een proces was. Maar zet voorlopig maar uit je hoofd, Charles, naar Londen terug te keren. Want ik zal niet eerder rusten, voor ik hier het fijne van weet.

— Dat had ik natuurlijk kunnen voorzien. Weet je zeker, dat niemand in het huis iets gehoord heeft?

— Dan had ik op straat wel iets gemerkt, lijkt mij. Het schot werd gelost onder het dak en ik hoorde het alleen maar, omdat ik in de kamer daarnaast was.

— Zouden de moordenaars begrepen hebben, dat zij bespioneerd werden?

— Dat is moeilijk te zeggen. Ik weet dat ik geschreeuwd heb, toen ik die man in elkaar zag zakken en ik heb met mijn schouder het paneel van de tussendeur vernield. Het is heel goed wel mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat zij wel iets gehoord zullen hebben.

— Maar men zal die vernielde deur vinden en dus dadelijk de samenhang begrijpen, riep Brand uit.

— Dat zal men ook zonder die deur wel gauw ontdekken. Vijf minuten na-

dat de getuige in de rechtszaal dood in elkaar zakte, kan de eerste de beste dokter hebben geconstateerd, dat hij stierf door een kogel en nog eens vijf minuten later zal men ontdekt hebben, dat het wondkanaal schuin door het lichaam liep en dat in een van de ruiten een zuiver rond kogelgat zit. Ik ben er dan ook van overtuigd, dat de Rus, die de twee mannen kwamen opzoeken en die zich Iwan Demetriefff noemde, niet meer in zijn kamer in « De Rode Leeuw » zal terugkomen. Dan kon hij evengoed rechtstreeks naar het politiebureau lopen.

— Een hele vreemde zaak. Het moet natuurlijk een heel belangrijk proces zijn geweest.

— Dat is niet absoluut noodzakelijk, tenminste van ons standpunt uit bezien. Bij een inbraak met geweldpleging kan een getuige, omgekocht of niet, dingen zeggen, die de hoofddaders voor tien of twaalf jaren achter slot en grendel brengen. Toch geloof ik niet, dat dit proces een inbraak behandelde. Het is een drama, waarin Russen de hoofdrollen spelen. En ik geloof niet, dat ik er naast ben, als ik vermoed, dat het wel een of andere spionagezaak zal blijken te zijn.

— Wat ben je van plan?

— Die kerels opzoeken, antwoordde Raffles met norske vastberadenheid. Als ik gelijk heb, als er politiek achter zit, dan zitten er ook roebels achter en bij honderdduizenden. Wij zullen het vanmiddag wel zien.

— Maar de portier van « De Roode Leeuw » moet de bezoekers van Demetriefff toch kunnen beschrijven.

— Dat is nog maar de vraag. Het is heel goed mogelijk, dat zij vanochtend voor het eerst kwamen en zij zullen wel gezorgd hebben, hun gezicht zo weinig mogelijk te laten zien.

Omstreeks vier uur in de middag verscheen de eerste vroege avondeditie en die verschaftte Raffles althans een iets ruimer inzicht in de geheimzinnige zaak, die alleen hem voor een deel bekend was.

Zoals hij wel vermoed had, had men vrij vlug ontdekt, dat de getuige met

het kale hoofd gedood was door een stalen puntkogel, die niet genoeg kracht had gehad om helemaal door het lichaam heen te gaan, maar wel het hart had geraakt en de man op slag gedood had, op het ogenblik, dat hij zijn mond wilde opendoen om iets te zeggen.

Men had in het huis tegenover het Paleis van Justitie de vernielde deur gevonden, wat as op de vloer van de kamer en Demetriefff was verdwenen. Het spreekt van zelf, dat men nu ijverig naar hem zocht. Er stond zelfs een signalement van hem in het bewuste blad: Middelgroot, slank maar goed gebouwd lichaam, ongeveer 22 jaar, donker blond krullend haar, puntbaardje van dezelfde kleur, zachte huid, grijsblauwe ogen en dan kwam er een beschrijving van de kleding.

De politie begreep echter helemaal niets van de komst en de bedoelingen van die geheimzinnige Engelse politie-beambte.

Men had al naar Scotland Yard geseind en antwoord gekregen, dat het niet onmogelijk was, dat er om deze tijd van het jaar een paar detectives met verlof in Parijs waren en dat men dat zou onderzoeken. Men begreep echter niet wat zo'n detective in zijn vacantie met een politiepenning moest uitvoeren in Parijs en verzocht om een heel nauwkeurig signalement.

En toen Raffles dit las, glimlachte hij. Want de portier had hem toebedeeld met lichtbruine ogen en hem niet zo heel groot gevonden. Hij had een kastanjebruine overjas gedragen, zei de man en het was een beige regenjas geweest en Raffles had hem ook niet aangehad, maar over zijn arm gedragen.

Dit laatste kwam er natuurlijk helemaal niet op aan, maar het bevestigde de theorie, dat het opmerkingsvermogen van sommige mensen van nul en gener waarde is.

— De waarde van getuigenverklaringen, zei hij met een spottend glimlachje tegen Brand, na hem het fragment uit het verslag, dat ruim twee kolommen besloeg, te hebben voorgelezen.

— En waar ging het proces eigenlijk om? vroeg Brand.

— Politiek, zoals ik al dacht, maar politiek met een erg onsmakelijk luchtje. De diplomatie in haar onprettigste vorm, in de vorm namelijk van spionage. De getuige, die vermoord werd, heet Michael Panitsch en de twaalf mannen, die in de beklagdenbank zaten, werden er van beschuldigd een inbraak te hebben doen slagen in het gebouw van de Italiaanse ambassade.

Brand keek een ogenblik in gedachten voor zich uit en vroeg toen plotseling:

— Heeft de politie al een spoor ontdekt? Heeft zij aanknopingspunten?

— Voor het ogenblik heel weinig. Natuurlijk gaat zij zoeken in de kringen van de Russen die hier wonen.

— Hebben de beklagden niets los gelaten?

— Geen woord. Het was alsof zij nauwelijks verrast waren door de plotselinge dood van die getuige. Blijkbaar hadden zij het verwacht. Zij bleven volkomen rustig en glimlachten. Het ergste is, dat die man met het kale hoofd ongeveer de enige schijnt te zijn geweest, die bijna alles afwist van het komplot en nu hij van het toneel is verdwenen, kon het wel eens heel moeilijk zijn, de aanklacht te handhaven.

— Maar men moet die bewoner van de kamer in «De Rode Leeuw» toch kunnen terugvinden.

— Men doet er tenminste zijn best voor. Maar natuurlijk wordt die man door zijn partijgenoten zorgvuldig verborgen gehouden, totdat de eerste opwindende wat bedaard is en dan zullen zij hem wel weer over de grens zien te smokkelen. Ik lees hier, dat de politie al een twintigtal hotelletjes heeft doorzocht; waar veel Russen wonen. Enkel daarvan zijn ook gearresteerd en geconfronteerd met de hotelportier, maar die was pertinent in zijn verklaringen, dat geen van allen zijn huurder was.

— En wat zijn onze plannen?

— Die zijn heel eenvoudig, Charles. Wij moeten de schuldigen terugvinden. En ik weet zeker, dat dat voor mij minder moeilijk zal zijn, dan voor de politie, want ik ken hen van gezicht, tenminste twee van hun. Ook ik heb de

huurder alleen maar heel even op de rug kunnen zien.

— En als wij hen gevonden hebben?

— Dan zullen zij hun straf niet ontlopen.

— Wij zullen dus gerechtigheid spelen?

— Dat zullen wij, maar niet zonder stoffelijke beloning, Charles. Dit soort spionnen worden steeds gesteund door mensen, die achter de schermen blijven, maar die de beschikking hebben over onbeperkte fondsen, die niets anders zijn dan het geld van de staat tenslotte. Om nog duidelijker te zijn, met het geld van de als citroenen uitgeknepen arbeiders op de collectieve boerderijen wordt ook de spionage betaald. Er bestaat bijna geen land of de regering ervan moet 'n deel van haar inkomsten uittrekken als betaling voor spionnen, maar dat heeft natuurlijk een totaal andere naam en je zou die bedragen vergeefs op de diverse begrotingen zoeken. Officieel kent geen enkele regering het instituut spionage, hoogstens de zogenaamde inlichtingendienst, maar de lui, die hiervoor werken zijn niets anders dan spionnen of spionnenjagers. Het zijn allemaal mensen met een grote dosis persoonlijke moed, die vergeefs op eigen verantwoording moeten werken, want zij weten, dat als zij in nood verkeren, zij niet geholpen worden. Zij moeten hun eigen boontjes zien te doppen en daarom wordt zo'n baantje dan ook gewoonlijk goed betaald. Dat is trouwens ook wel noodzakelijk, want zij hebben vaak hoge onkosten en houden bijna nooit iets over. Velen werken uitsluitend voor het avontuur of, gedreven door een vaag ideaal... de liefde voor hun vaderland.

— Maar wat zijn het in dit geval voor lui? Zijn het communisten?

— Dat kan haast niet anders, want zij werken zeker voor Moskou.

— Wat zouden de Russen doen, nu deze poging mislukt schijnt te zijn?

— Geloof maar niet, dat zij het opgeven, Charles. Dan ken je de vasthoudendheid en het taale doorzettingsvermogen van de Moskouse heren nog niet. Het schijnt iets heel belangrijks te zijn.

dat zij in handen willen krijgen. En daarbij hoop ik hun in de wielen te rijden, met geen andere bedoeling dan eens te zien hoe het staat met hun kapitaal.

Raffles keek weer in zijn krant, las nog even en zei toen:

— Die Michel Panitsch schijnt een onsmakelijk heerschap te zijn geweest en van het begin af met verraderlijke bedoelingen zijn diensten aan de spionage groep te hebben aangeboden. Men vertrouwde hem volkomen en hij wist alles van de plannen van de Russen af. Maar hij heeft desertie gepleegd en is uit de gelederen van de communisten gestapt, naar het voorbeeld van Kravchenko, Kotov, Gouzenko en misschien nog een stuk of wat van dat soort, maar nu niet zo zeer omdat hij het met de doelstellingen niet meer eens was, maar meer omdat hij dacht te kunnen

verdienen met zijn kennis van Russische geheimen. Maar hij is veel te onvoorzichtig geweest zich als getuige in een proces te werpen en de Russen weten daar wel raad op. Als hij werkelijk had kunnen spreken, zouden er zaken zijn geopenbaard, die voor de Sowjet-Unie heel pijnlijk geweest zouden zijn. Dat zij overal propaganda voert, weet zelfs een schooljongen. Zij doet het in het geheim en langs allerlei slinkse wegen. Dat kan haar recht zijn, maar de regeringen der Westerse staten kunnen en mogen het niet dulden, dat nu spreekt evenzeer van zelf.

Panitsch had dit alles openbaar willen maken, een spits stukje lood in het hart heeft het hem onmogelijk gemaakt. Het geluk van de mens hier op aarde schijnt hem met geweld en met behulp van kogels en vergif te moeten worden ingestampt. En nu aan het werk!

HOOFDSTUK IV.

DE SIGARET

Er waren zes dagen verlopen sinds de sluwe moord op de getuige en de politie was er ondanks al haar nasporingen niet in geslaagd de schuldigen te ontdekken.

Wat voor de politie de zaak nog raadselachtiger maakte was, dat men met geen mogelijkheid de zonderlinge Engelse detective kon terug vinden, over wie de portier gesproken had.

Dit alles werd natuurlijk in de bladen vermeld en buiten de politie hadden de schuldigen alle reden, verbaasd te zijn over de komst van die geheimzinnige Engelse politiemans, die naar hen gevraagd had. Die zelfs op de bovenste verdieping was geweest, die nooit meer werd terug gezien en die waarschijnlijk het vernielen van het tussendeurtje op zijn geweten had.

Het was op de avond van de zevende dag en de twee vrienden zelf waren geen stap verder gekomen met hun onderzoek, toen er iets gebeurde, terwijl zij beiden een van die gelegenheden binnen stapten, die de Parijzenaar heel eigenaardig « Nachtdozen » (Boites de Nuit) noemt. Het zaaltje lag ongeveer in het midden van de Boulevard Sebastapol en het stond in een niet al te beste reuk bij de politie.

Raffles en Brand liepen door naar een kleine kleedkamer, waar zij een nationaal Argentijns costuum aantrokken. De eigenaar was een Italiaan, die het in zijn eigen land niet had kunnen uithouden en van wie bovendien verteld werd, dat hij zijn liefje in een vlaag van jalouzie overhoop had gestoken. Verder werd er gefluisterd, dat hij er beslist niet afkerig van was, zich tijdelijk te ontfarmen over allerlei kost-

baarheden, die door goede vrienden van hem gestolen werden uit de grote villa's en huizen en die niet zo gemakkelijk direkt aan de man zijn te brengen, zoals kostbare schilderijen, voorwerpen van antiquarische waarde en effecten.

Men kwam van straat af direkt in de danszaal, maar er was nog een tweede vertrek, waar alleen de goede vrienden werden toegelaten en dat men door een smalle, donkere gang kon bereiken.

Daar werd ook gedanst, maar bovendien gespeeld en men zag daar veel fluisteren door kerels met echte dieventronies, met de koppen dicht bij elkaar over de tafeltjes vol met wijnvlekken.

In de zaal, voor het grote publiek, speelde een troepje nagemaakte Argentijnen, vijf man sterk, sommigen blond, anderen zwart als de nacht en op verzoek kwamen deze heren ook wel eens naar de achterzaal, als er daar weer iemand was, die geld had en een « mopje muziek » kon betalen.

En anders moest men het daar maar doen met een man met een accordeon.

Het was ongeveer een uur in de nacht en de muziek klonk al niet meer zo helder als in het begin van de avond, toen de deur naar buiten weer openging en twee vrouwen binnenkwamen elegant gekleed, die buitengewoon sterk op elkaar leken.

Het was direkt te zien, dat zij tweelingzusters moesten zijn. Zij werden begeleid door een elegant geklede, jongeman, die een beetje verschrikt rondkeek, als iemand die zich weinig thuis voelt in een nieuwe omgeving. Hij kon nauwelijks twee- of drieëndertig jaar zijn.

De vrouwen hadden allebei een sigaret in de mond en toen zij langzaam voorbij de kleine verhoging liepen, waarop de Argentijnen in hun schilderachtige costuums zaten, drong een scherpe lucht door in de neusgaten van de man, die op een grote luit tokkelde en die tegelijk een vals accoord liet horen, wat hem een woedende blik van de dirigent kostte, de enige van het troepje, die zo al geen Argentijn, dan toch een bewoner van Latijns Amerika was en die met rollende r's een paar hartige Spaanse vloeken gromde aan het adres van de onhandige speler.

Deze lette daar helemaal niet op, maar volgde het troepje met zijn ogen terwijl de twee vrouwen en hun begeleider langzaam door de zaal drentelden, dwars tussen de dansenden door, om tenslotte te gaan zitten aan een tafeltje in een van de hoeken, dat toevallig juist was vrijgekomen.

De Argentijn met de luit speelde nu weer gewoon, maar hij hield geen oog van het tafeltje af.

Toen de muziek zweeg, de verhitte dansers naar hun plaatsen gingen en de muzikanten een paar minuten rust hadden, bukte de man met de luit zich naar zijn kameraad, die de grote trom en de bekkens bediende, bracht zijn mond vlak bij zijn oor en vroeg fluisterend, niet in het Spaans, maar in het zuiverste Engels, dat men zich kan voorstellen:

— Heb je haar herkend?

— Op het eerste gezicht, luidde het antwoord, even zacht.

— Ik wist ook wel, dat ik mij een paar dagen terug niet vergist had en dat ik haar hier een paar keer had zien binnen gaan, steeds met die melkmull, die nu ook bij haar is. Maar heb je goed op haar vriendin gelet?

— Natuurlijk. Als ik dronken was, zou ik zeggen, dat ik de vrouw dubbel zag, zo lijkt zij op haar. Het is zeker haar tweelingzuster.

— Beste kerel, het is de man uit de huurkamer in «De Roode Leeuw»!

De man van de grote trom scheen moeite te hebben geen schreeuw te geven, staarde zijn vriend met grote ogen

aan en vroeg toen fluisterend:

— Vergis je je niet, Edward? Je zegt, dat je hem alleen maar op de rug hebt gezien en dan nog heel kort ook.

— Zo is het ook. Maar ik heb zijn hand gezien, ik heb zijn ring in de vorm van een slang met robijnenogen gezien, maar dat alles zou niet eens nodig zijn geweest, want mijn neus was die ochtend gelukkig niet verstopt en ik heb die scherpe, prikkelende, eigenaardige lucht van haar sigaret geroken. Het zou je niet lukken, amice, dat soort sigaretten hier te kopen. Zij zijn hier niet te krijgen.

— Maar hemel, die had toch een snorretje. Op dat punt was de portier heel stellig in zijn verklaringen.

De man met de luit haalde zijn schouders op en zei:

— Charles, ik draag ook wel eens een snor. Het ding was natuurlijk aangeplakt. Heb je vergeten, dat er ook sprake was van een zachte huid, een slanke gestalte, grijsblauwe ogen?

De ander zweeg. En voor hij weer iets kon zeggen had de dirigent opnieuw zijn viool in de hoogte gestoken en met een woedende, beukende slag op zijn grote trom maakte de zogenaamde Argentijn een einde aan het onderhoud.

Het was louter toeval geweest, dat Raffles en Brand twee dagen tevoren zo gemakkelijk een plaatsje hadden kunnen krijgen in het zogenaamde Argentijnse Ensemble. Twee van de leden hadden tijdens de souper-muziek hooglopende ruzie gekregen, over het zwartogige buffetmeisje, de een had een mes getrokken, de ander had zich verdedigd met het wapen, dat hem het beste en het bruikbaarste scheen, namelijk zijn saxofoon en hij had er zijn medeminnaar een gat mee in het hoofd geslagen, jammer genoeg juist op het ogenblik, dat hij zelf een mes tussen de derde en de vierde rib kreeg.

De dirigent zag in, dat zij in die toestand niet te gebruiken waren en zocht heel lakoniek naar plaatsvervangers. Raffles, die de zaal al een paar dagen in het oog had gehouden, omdat hij er bij het passeren met een schok van verbazing de mooie Russin had zien bin-

nengaan, die hij nu al een week zocht, bood zich aan, speelde wat en werd onmiddellijk samen met Brand in dienst genomen.

Zo vonden de beide vrienden een schitterende gelegenheid onopvallend iedereen in het oog te houden en te bestuderen, die het zaaltje binnenkwam. Want zij zaten op een podium en konden dus gemakkelijk de hele zaal overzien.

Op zijn beurt trok Raffles, met zijn goed gebouwde lichaam, zijn doordringende grijze ogen en met zijn fladderende uitrusting van fantasie-gaoucho, heel wat vrouwenblikken.

Dat liet hem vrij onverschillig, tot op het ogenblik, dat ook de tweelingzusters hem met meer dan gewone aandacht begonnen op te nemen.

Dit viel weinig in zijn smaak en hij probeerde zich zo goed als het ging te verbergen achter een van de beide grote palmen in houten kuipen, die waarschijnlijk bedoeld waren om alles in een argentijnse stemming te brengen.

Maar zodra de jongeman zich wat ongeduldig toonde, omdat zij hem links liet liggen, boog de vrouw met de slangenring zich naar hem over, lachte tegen hem met al haar schitterende witte tanden en dan scheen hij weer helemaal verloren, streelde zachtjes haar hand en probeerde nu en dan zelfs haar fijne vingertoppen te kussen.

Toen de dans ten einde was, vroeg Brand zacht:

— Wie is die jongen toch?

— Ik weet het niet, maar hij is beslist geen Fransman. Dat is duidelijk te horen aan zijn accent. Een Rus misschien?

— Misschien een Italiaan?

Er ging een schok door Raffles en hij keek wat scherper naar de jongen, die absinth dronk alsof het water was.

— Wij moeten dat eens gaan onderzoeken, zei hij langzaam. Die jongen is smoorverliefd op een van die vrouwen, die met de grijsblauwe ogen. Als het kan, Charles, moeten wij hen vannacht achterna gaan.

Op dit ogenblik ging de deur weer open en een grote, zwaar gebouwde man kwam binnen, met zijn hoed

schuin op zijn hoofd. Hij was in smoking en het kledingstuk spande om zijn machtige schouders en de mouwen kwamen nauwelijks tot zijn dikke, behaarde polsen.

Hij scheen een beetje aangeschoten te zijn en keek met kleine, diepliggende glurende ogen rond. Raffles was te goed bekend in de wereld van de bokshandschoen om de man niet direkt te herkennen. Het was Armando Pronto, de Portugese zwaargewichtbokser, ook al weer een van die duur betaalde beroepsvechters, wier benen slechts met moeite de weelde kunnen dragen en die maar al te gauw geneigd zijn te vergeten, hoe kort het leven van een bokser is, tenminste zijn boksend leven.

Hij had een paar prachtoverwinningen achter de rug, hij had in een paar maanden zeven miljoen francs verdiend, hij had het er eens goed van genomen en het gevolg was, dat hij nu al twee keer het onderspit had moeten delven tegen bokkers van mindere klasse dan hij, maar die zo verstandig waren een geregeld leven te leiden, voortdurend te oefenen en van de drank af te blijven. Hij verloor van verstandige knapen, die wisten, dat een bokser op zijn dertigste jaar oud is en dan zijn kapitaal bij elkaar gebokst moet hebben.

Hij scheen zeker naar iets of iemand te zoeken, kreeg de twee knappe Russinnen in het oog en stevende dadelijk op het tafeltje af met een brede grijns om zijn dikke lippen.

Toen hij voor het tafeltje stond maakte hij een soort buiging, zich niets aantrekkend om de boze blikken van de beide vrouwen en de hooghartige blik van de jongeman en zocht naar een stoel.

Er was er echter geen en hij tikte de knaap brutaal op de schouder en zei hardop:

— Mijnheer zal zijn plaatsje wel voor mij willen inruimen? Ik ken een van de dames en ik zou wel wat willen uitrusten.

De jongen werd bleek, maar hij bleef zitten en zei kalm:

— Ik denk er niet aan, voor u op te staan, mijnheer. Waarom zou ik?

— Wel, omdat ik het vraag, zei de Portugees, wiens oogjes boosaardig begonnen te flikkeren. En het is niet mijn gewoonte om te vragen. Jé moet weten, dat ik het recht heb om bevelen uit te delen. Ik ken deze dame, ik ken jou niet en dus kort en goed, hoepel op!

Voor het eerst zei een van de beide vrouwen iets. Het was die met de grijs-groene ogen. Het was de vrouw, die Raffles als het ware in het voorbijgaan in dit avontuur had betrokken, toen zij in een wolk van fijn parfum, langs de tafeltjes liep van het kleine café aan de boulevard. Haar stem klonk scherp, toen zij zei, de bokser aankijkend:

— Zwijs, Armando en smeer hem! Deze heer is een vriend van mij en je moet vanavond je heil maar ergens anders zoeken.

— Daar heb ik geen zin in! riep de bokser, met een onheilspellende blik in de richting van de jongeman.

— Je zult toch het lef niet hebben, tegen onze wil bij ons te komen zitten?

— Daar is niet zo heel veel moed voor nodig! hoorde de Portugees. Ik wil bij je komen zitten, maar zonder die melkmuil daar.

— Dan dwing je ons op te staan en dit café te verlaten, antwoordde de vrouw, die bleek van woede was geworden.

— Dat zou je weinig helpen, schatje, want ik zou je nalopen als een hondje en op straat zou ik dat bleke mispunt daar tot moes slaan.

De beide vrouwen waren al half opgestaan en keken hulpeloos rond.

Maar plotseling klonk een rustige stem dicht bij haar, die zei:

— Als u wilt vertrekken, madame, ga dan gerust uw gang. Deze heer denkt er niet aan, het u lastig te maken, ik ben er zeker van.

De vrouw keek opzij en zag de Argentijn, die de gitaar bespeelde, naast haar staan.

De bokser, eerst volkomen overdonderd, nam de gitaarspeler van het hoofd tot de voeten op en barstte toen in een schaterlach uit.

Die vreemdeling was zeker een half hoofd kleiner dan hij en weliswaar ste-

vig gebouwd, maar toch niet te vergelijken met zijn eigen kolossaal lichaam. En dan die handen. Die witte handen, zo zacht, die gewend waren om de snaren te betokkelen. Het was om er de tranen van in je ogen te krijgen.

Hij stak zijn hand uit, om de indringer zonder meer opzij te schuiven, maar merkte tot zijn verbazing, dat dat veel minder gemakkelijk ging dan hij gedacht had. Hij moest heel hard duwen en dat maakte hem driftig. Zijn kleine ogen schoten vonken, toen hij hem nijdig toebeet:

— Ga opzij en bemoei je er niet mee. Jouw plaats is daar op het podium, kunstenaar.

Inderdaad hadden ongeduldige dansers al om muziek geroepen en de wanhopige dirigent wenkte driftig en woedend in de richting van zijn luitspeler die echter niets scheen te zien.

Er dansten echter maar heel weinig mensen, want het overgrote deel wachtte met een soort ziekelijke nieuwsgierigheid af, hoe deze ruzie zou eindigen, of beter gezegd, wanneer die brutale Argentijn met een platgeslagen neus of verbrijzelde kaken in een hoek zou liggen.

Er gebeurde echter niets van die aard.

Raffles had zich overtuigd, dat hij ruimte genoeg had, toen schoof hij vlug de stoelen van de twee dames achteruit en zei kalm:

— U kunt gaan, waar u wilt. Deze kerel zal het u niet lastig maken. En mijnheer blijft natuurlijk bij u.

Met een woedende schreeuw deed Armando een greep naar de kraag van de jongeman, die nu heel bleek was, maar hij greep mis, want Raffles sloeg met kracht de arm weg.

Toen sloeg de Portugees met een nonchalante onverschilligheid naar het gezicht van de bemoeial. Dat werd zijn ongeluk. Wie weet, als de man er dadelijk ernst van gemaakt had en stevig had toegeslagen, alsof hij een gelijkwaardig tegenstander tegenover zich had, dat het geval anders zou zijn geëindigd.

Zoals het nu was, kreeg Armando een

klap op zijn oog, die sterren liet zien.

Dol van woede en half verblind sloeg hij weer toe en miste.

Een kwart seconde na die slag sloeg hij tegen de vloer, met zoveel geweld, dat het net leek of er een eik omviel.

Hij nam twee tafeltjes in zijn val mee, met alles wat er op stond, en drie bezoekers, die niet al te vast op hun benen stonden.

En drie meter van de plek, waar hij die prachtige stoot had opgelopen, die hem voor tien minuten al het aardse leed deed vergeten, deed Raffles de

deur met een buiging open en vlug glipte het drietal de straat op.

— En hun vertering? gilte de kelner, die bediend had.

Raffles stak de hand in de zak van zijn wijde, in hoge laarzen stekende pantalon van witte zijde, haalde er een geldstuk uit, gooide het de kelner toe en zei heel kalm tegen de verblufte dirigent, die hem met een schuin oog aankeek:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer. Als ik mij niet vergis waren wij aan de tiende maat van het scherzo.

HOOFDSTUK V.

TWEË MINUTEN TE LAAT

Raffles tokkelde het scherzo nog kalm uit en toen zei hij, dat hij zich niet goed voelde, legde zijn instrument neer, verklaarde de woedende dirigent, dat hij misschien naar een andere luitspeler moest uitkijken en ging zich vlug verkleden in het kleedkamertje.

Juist toen hij in de frisse nachtlucht kwam, kwam binnen de bokser weer bij kennis, nog duizelig en toen hij begreep wat er gebeurd was, zwoer hij wraak en strompelde tot veler opluchting de nachtclub uit.

Raffles zag hem zelfs nog in de verte met wankelende passen naar een taxi toestappen en hij glimlachte. Hij had zich een onverzoenlijke vijand gemaakt maar het was niet erg waarschijnlijk, dat die Portugees nog ooit gelegenheid zou krijgen zich te meten met de Argentijnse luitspeler, want die laatste zou Raffles van het toneel moeten laten verdwijnen, dat begreep hij wel. Anders kwam er misschien nog een politiezaakje van en dat wilde hij tot iedere prijs vermijden.

Hij keek op zijn horloge, en wandelde toen op zijn gemak naar het kleine hotel, dat Henderson, Brand en hij al een paar dagen bewoonden, voorzien van papieren, waarop de politie onmogelijk iets aan te merken kon hebben. Zij stonden er te boek als reizende artiesten.

Toen Raffles op zijn tenen langs de deur van de kamer liep, waar de reus sliep, glimlachte hij alweer, voor de tweede keer, die avond. Hij hoorde de zware, regelmatige ademhaling van zijn trouwe helper, die dus gedaan had wat hij hem had bevolen en naar bed was gegaan.

Een deur verder ging hij zijn eigen, eenvoudig logeerkamertje binnen, overtuigde zich voor de spiegel, dat zijn grime niets geleden had en wachtte.

Hij wachtte met het geduld, dat hem altijd eigen was, denkende aan dingen, die niets te maken hadden met zijn leven van nu, zijn wilde avonturen, zijn stoutmoedige ondernemingen.

Hij dacht bij zulke gelegenheden aan het verleden en niemand kwam ooit te weten, wat zijn gedachten dan waren.

Hij had al bijna uren lang onbeweeglijk zo gezeten, toen er vlugge stappen naderden en er op zijn deur werd geklopt.

— Iemand voor u aan de telefoon, mijnheer, kwam de nachtportier zeggen.

Snel liep Raffles hem voorbij, de trap af en naar de vestibule. Hij stapte de telefooncel al in en herkende direkt de stem van Brand. Vlug wisselde zij de overeengekomen wachtwoorden om er volkomen zeker van te zijn, dat zij werkelijk met elkaar spraken en toen klónk de stem van Brand zacht in het toestel:

— Ik weet waar zij woont en hoe zij heet. Haar naam is Karin Marino. Haar tweelingzuster heet Anna. De jongen, die vannacht bij haar was in de nachtclub heet Paul Somani. Hij maakt deel uit van het Italiaanse Gezantschap.

— Prachtig, Hoe weet je dat alles?

— De portier van haar huis vertelde het mij. Natuurlijk nadat ik zijn tong had losgemaakt met een paar biljetjes. Hij zoekt haar wel eens op, die jonge Italiaan, en het schijnt dat hij stapel op haar is. Zij houdt zich echter op een afstand, tenminste als ik mijn portier mag geloven.

— Waar zijn zij nu?
— In haar woning. De zuster met de scherpe sigaret is echter weggegaan.

— Waar is die?
— In de Rue Caumartin. Een heel oud huis.

— Waar bel je nu?
— Uit een nachtkroeg. Maar vanwaar ik sta, kan ik haar deur heel goed in het oog houden.

— Hoe zijn zij naar huis gegaan?

— Met zijn auto. Hij moet heel rijk zijn. Hij heeft haar al overladen met geschenken, maar het brengt hem geen steek verder. Is die zaak met die dolle stier goed afgelopen?

— Uitstekend, tenminste voor mij. Hij was wat al te onverschillig en dat werd hem noodlottig. Blijf de deur in de gaten houden, Charles, en laat de jongen je niet ontsnappen. Het bevalt me helemaal niet, dat die twee zo intiem zijn. Het zegt wel wat, dat hij juist aan de Italiaanse legatie verbonden is.

— Ik zal ervoor zorgen. Ook naar mijn mening is... Daar gaat de deur open. Vlug... vlug... wat moet ik doen?

— Volgen, zie waar hij blijft en kom het mij in ons hotel rapporteren. Heb je een auto?

— Ja, die staat op de hoek. Ik maak dat ik weg kom! Tot straks!

Raffles legde de telefoon op de haak, gaf de nachtportier een fool, liet zich wat eten brengen op zijn kamer en ging weer zitten om nog een poosje te wachten.

Er verliep nu 'n kleine drie kwartier, voor Raffles de hem zo bekende lichte stappen van Brand op de gang hoorde. Het was toen net twee uur in de nacht.

De deur ging open en Brand kwam binnen. Op fluisterende toon zei hij:

— Ik weet waar hij is. Ik heb zo snel mogelijk gereden. Hij zit in het gebouw van het Italiaanse Gezantschap.

De wenkbrauwen van Raffles trokken zich samen en hij stond vlug op.

— Was hij alleen?

— Nee, Karin was er bij. Zij zijn weggereden in zijn auto.

— Het is duidelijk, dat zij hem niet uit het oog durft verliezen, mompselde

Raffles. Ik kan mij nog niet voorstellen, wat het is, maar ik heb zo'n vermoeden. Zij zijn toch niet zo brutaal geweest, met zijn auto tot voor de deur te rijden?

— Nee! Zij stapten uit zijn wagen zeker wel drie straten verder en zij zijn ook niet de hoofddeur ingegaan, maar de deur voor de leveranciers, waarvan hij blijkbaar een sleutel had. Het is een heel groot, ouderwets gebouw, met een afzonderlijke, hele hoge deur voor de bezoekers en het personeel. Wat verder is een lage deur, naast de portiersloge.

— Het is duidelijk, dat dit van tevoren is verzonnen en uitgewerkt, zei Raffles nadenkend. Het is onmogelijk, Charles, dat hij daar met goede bedoelingen naar binnen gaat. Met die vrouw nog wel. Waar woont de Italiaanse Gezant?

— In de Rue de Rivoli niet ver van het Louvre. Het is voor hen gunstig, dat die straat maar één rij huizen heeft, omdat de overkant gevormd wordt door de reusachtige tuin van de Tuillerieën.

— Wij moeten er onmiddellijk op af, Charles. Het kan bijna niet anders of de jongen steelt daar iets. En hij steelt het voor haar. Hij is zelf rijk, geld kan hij er dus onmogelijk zoeken. En toch is het iets waardevols, en hij moet de nacht opzoeken om het weg te halen. De vrouw echter maakt deel uit van de troep, die al een mislukte inbraak in hetzelfde huis heeft gepleegd, met een doel, dat wel heel duidelijk is. Iedereen weet hoe de Sovjets, ook in Italië, hun best doen. Evenals in andere landen wordt ook hier gespioneerd. En waar kunnen zij een beter terrein vinden dan in de ambassades van het land, dat zij proberen onder hun controle te krijgen? Zij willen natuurlijk geheime stukken te pakken zien te krijgen.

— Je moet gelijk hebben, Edward, riep Brand opgewonden uit. Als wij het willen verhinderen, zullen wij vlug moeten zijn. Want de gevolgen van die roof zijn niet te overzien. Zal ik Henderson wekken?

— Waarom? Wij kunnen het heel gemakkelijk met ons beiden af. Vlug,

voor zij de papieren in veiligheid kunnen hebben gebracht.

— Hij zal zijn beloning willen hebben, Edward.

— Daar heeft hij dan duur, erg duur voor betaald, zei Raffles bitter. Opschieten, Charles! Je auto staat toch klaar?

— Twee huizen verder. Een briefje achterlaten voor Henderson?

— Ook dat lijkt mij totaal overbodig.

— De jongen moet krankzinnig zijn geweest.

— Waar was haar huis ook weer?

— Rue Caumartin, nummer 17. Het is tamelijk dicht bij de boulevard Hausmann.

Toen zij zacht, na voor de veiligheid hun revolver bij zich te hebben gestoken, de kamer uitgingen en langs de deur van Henderson slopen, zei Raffles glimlachend:

— Onze brave reus slaapt rustig.

— Ik hoor hem anders niet snurken en dat is een van zijn weinige fouten, zei Brand lachend.

En daarop liepen zij vlug verder, gingen de trap af, disten de nachtportier wat op en stapten een ogenblik later in de auto, die Brand diezelfde dag gehoord had.

De rit duurde ongeveer twintig minuten en er werd niet veel gesproken. Slechts een keer vroeg Raffles:

— Ben je mij komen waarschuwen, toen je die twee het huis van de gezant zag binnen gaan?

— Onmiddellijk daarna.

— Des te beter. Als hij stukken moet kopiëren, kan hij er nog onmogelijk mee klaar zijn en als hij ze steelt zoals ze daar liggen, dan moet hij ze tenminste uit een brandkast halen. En dat gaat zo vlug niet. De Gezant woont toch in hetzelfde huis?

— Op de tweede verdieping. Op de eerste verdieping en gelijkvloers zijn de bureaus van het vrij talrijke personeel. De portier zei mij, dat Paul Somani ondanks zijn leeftijd een vrij aanzienlijke post bekleedt. Een post van vertrouwen.

— Die dwaas, alles weg te smijten, zijn toekomst, zijn kans op geluk, zijn vrouw en zelfs die wordt hem misschien nog ontroofd, als ik die dame door heb.

De auto reed, door Brand bestuurd, langs de Seinekade, stak het wereldberoemde plein de Place de la Concorde over en bereikte het begin van de Rue Rivoli. De plek was wel heel gunstig om ongemerkt het huis van de gezant in het oog te kunnen houden, zoals het Raffles spoedig bleek.

Over een vrij grote lengte immers heeft deze befaamde straat een winkelgalerij, die op dit uur van de nacht erg donker was. Daar waar de zware bogen ophielden, kon men duidelijk het grote huis zien, opgetrokken van graniet en grijze natuursteen.

Voorzichtig reden zij verder, totdat Raffles zacht zei:

— Daar zie ik een auto staan, in de schaduw van de laatste bogen.

— Die is van hem, riep Brand opgewonden.

— Stop dan! Zet de auto in deze donkere zijstraat, maar vooral niet te ver. Zo is het goed.

De twee mannen stapten uit en staken de straat over, totdat zij in de schaduw van de vrij hoge muur stonden, die de hoog gelegen tuin van de Tuillerieën op deze plek afsluit van de rijweg.

Schuin tegenover het huis van de gezant stond een lantaarn en zij konden duidelijk de kleine deur zien, die Brand had genoemd.

Zij hadden nauwelijks vijf minuten op die plek gestaan, of de deur werd heel voorzichtig en langzaam geopend en zij zagen de vorm van een hoofd, dat naar buiten werd gestoken. Blijkbaar overtuigde zich iemand, of de weg veilig was.

Er reed een taxi voorbij, toen een andere auto en toen het stil was, kwamen een man en een vrouw vlug te voorschijn en liepen snel naar de prachtige, gesloten wagen toe, die een twintigtal meters verder stond te wachten. De man droeg iets onder zijn arm, dat er uitzag als een actentas.

Raffles was van plan geweest om hem tegemoet te lopen, maar daarvoor was het al te laat, want hij was nog niet half de straat over of de auto reed weg.

— Naar de wagen! zei hij vloekend, dat hij niet vlugger had gehandeld.

De twee mannen vlogen de hoek om, sprongen in hun auto, Raffles achter het stuur. Zij kwamen nog net bijtijds om de lichtgrijze auto van Somani in de richting van het Louvre te zien wegrijden.

De rit kon ongeveer een kwartier geduurd hebben, toen de auto met het geheimzinnige paar plotseling stilstond. Onmiddellijk remde Raffles.

— Dat is zijn huis.

— Prachtig. Daar zullen zij wel naar binnen gaan! riep Raffles verheugd uit. Dan is het in een ogenblik afgelopen en ik zal die jonge ezels eens onder handen nemen.

Maar er gebeurde iets heel anders dan de beide vrienden verwachtten.

Somani was uitgestapt en liep om de auto heen, blijkbaar om de deur met zijn huissleutel open te gaan maken, want onder het lopen sloeg hij zijn jas terug en scheen in zijn zak te tasten.

Maar hij was nog niet bij de monumentale deur, of de grijze auto sprong vooruit. De jongeman gaf een kreet, maakte een wanhopig gebaar, holde tien, twintig meter als een pijl uit de boog achter de auto aan, maakte toen een woedend gebaar en leunde wankelend tegen een lantaarnpaal.

— Stap uit, Charles en ga je met die jongen bezig houden. Ik ben zeker, dat hij nu denkt aan iets nog veel ergers dan wat hij gedaan heeft. Belet hem dat en zeg, dat wij zullen proberen die vervloekte papieren terug te krijgen, die

hij in de auto heeft achtergelaten. Ik ga dat serpent achterna.

Raffles was nog niet uitgesproken, toen Brand al uitstapte en zo snel hij kon naar de jonge Italiaan toeliep, die helemaal versuft scheen te zijn.

Als in een flits zag Raffles even zijn doodsbleek gezicht met de witte, trillende lippen en de wanhopige ogen en toen besteedde hij al zijn aandacht aan de auto van de vrouw, die maar al te goed geslaagd was in haar plan.

Zij had de ongelukkige jongeman gelijmd met zoete beloften en nu was zij waarschijnlijk van plan, zo snel mogelijk met de papieren te vluchten.

Zij reed veel harder dan Somani gedaan had en Raffles had de grootste moeite, althans de afstand niet groter te laten worden, die hem van het wild scheidde.

Bij het begin van de Rue Caumartin gekomen, merkte hij dat hij de auto onmogelijk meer zou kunnen inhalen. Die was hem te ver vooruit en tot overmaat van ramp merkte Raffles, dat de wijzer van de benzinemeter op nul stond.

De auto gaf een soort zucht, waarschijnlijk omdat hij de chauffeur op een zo ongelegen tijdstip in de steek moest laten en stond toen onherroepelijk stil.

Raffles stapte uit en begon als een haas de straat in te lopen, die op dit late uur, totaal verlaten was.

Maar hij kwam te laat. Leeg en verlaten stond de grijze auto naast het trottoir.

HOOFDSTUK VI.

HET OUDE HUIS

Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, liep Raffles naar het huis toe, dat het nummer 17 droeg. Het scheen volkomen donker te zijn. Het lag helemaal gescheiden van de andere huizen; rechts was een soort erg smalle steeg, niet breder dan een meter en links lag een kleine tuin, met een hoge muur er omheen.

Het was een huis, met de straatdeur direkt aan de straat, dus zonder een binnenplaats, zoals zoveel Parijse huizen hebben. Het moest erg oud zijn en Raffles meende zich te herinneren, terwijl hij al de steeg inliep, waar het stikdonker was, ergens te hebben gelezen, dat het huis omstreeks het midden van de zeventiende eeuw een tijdlang bewoond was geweest door Kardinaal Richelieu. Toen hij de steeg doorgelopen was, merkte hij, dat hij niet verder kon. Een hoge muur sloot het steegje af.

Hij keek naar boven en zag de takken van een zware eik afsteken tegen de nachthemel.

Achter het huis lag dus blijkbaar ook een tuin, die zich ook uitstrekte achter het perceel, dat van nummer 17 door de smalle insnijdingen gescheiden was. Raffles schatte de hoogte van de muur op iets meer dan drie meter. In de zijgevel zaten twee rijen ramen, maar uit de laagste kon men net even over de muur kijken, wat wil zeggen, dat deze vier meters boven de grond lagen.

De situatie was werkelijk heel ongunstig, tenminste bekeken van het standpunt van een man, die tot iedere prijs na middernacht een huis binnen wil komen, waarvan de bewoners hem waarschijnlijk heel onvriendelijk zou-

den ontvangen, als zij enig idee hadden gehad van zijn bezoek.

Maar Raffles was een vindingrijk man. Hij zag dadelijk, dat de muur, die het steegje afsloot, niet te beklommen was, net als de gladde zijgevel van nummer 17.

Anders was het echter met die van het belendende huis.

Raffles merkte dat de laatste vensters, die alle met ijzeren luiken gesloten waren, versierd waren met krullen van hardsteen, waaruit men gevoeglijk kon afleiden, dat ook dit huis heel oud was.

Verder waren er fraai bewerkte ouderwetse muurankers, die tot steun konden dienen. En verder had Raffles nog wat instrumenten bij zich, die van pas konden komen.

In zijn platte leren tas, met verscheidene gereedschappen, vond hij een paar stalen drevels en een hamer met korte steel.

Op een hoogte van ongeveer een meter boven de grond, sloeg hij de drevel met een enkele, maar krachtige slag van de hamer, in de kalk tussen twee stenen van de afsluitmuur en meer bleek hij niet nodig te hebben. Hij zette zijn rechtervoet op de vensterbank van het laatste raam, dat dus het dichtst bij de hoek was en daarna zijn linkervoet op de stalen drevel en onmiddellijk tilde hij zijn rechterbeen, weer hoger op, zodat het steun kreeg op het onderste muuranker. Hij kon nu gemakkelijk een krul van de bovenste raamomlijsting grijpen en zich nog wat hoger optrekken en in een ommetien was hij twee meter boven de bega-

ne grond, en kon hij zich met een behendige zwaai boven op de muur slingeren.

Hij stond toen praktisch midden in de kruin van de zware eik.

Een blik op de zijvensters van het geheimzinnige huis bracht hem tot de slotsom, dat het erg moeilijk en tijdrovend zou zijn, hier binnen te dringen, al zag hij, dat hij het dichtstbijzijnde raam gemakkelijk zou kunnen bereiken. Alle ramen waren voorzien van sterke, goedsluitende, ijzeren rolluiken.

Maar de zware eik stond juist midden op de hoek van het huis en Raffles hoopte, dat een van de zware, onderste takken hem wel op een gunstiger plek zou brengen.

Dit bleek inderdaad het geval te zijn. De tak, die hij volgde, boog zich om de hoek van het huis heen, liep omhoog en eindigde op ongeveer een meter van de bewerkte, ijzeren leuning van een rond balkon, aan de achterkant van het huis.

Van deze natuurlijke brug maakte Raffles gebruik, tot hij niet verder kon. Want de tak begon te zwiepen en er was geen denken aan hem als steunpunt voor een sprong te gebruiken. Als hij de leuning miste, zou hij van een hoogte van meer dan zeven meter op de blauwe tegels vallen, die beneden een soort pad vormden van een achterdeur naar de tamelijk grote tuin.

Maar ook nu was Raffles niet verlegen. Hij haalde een stevig touw uit zijn zak, maakte een lus aan het eind en wist die na twee vergeefse pogingen om het knopvormig uiteinde van de leuning te gooien.

Hij trok nu met kracht aan het touw, na het eenmaal om de tak te hebben geslagen, waarop hij schrijlings zat, zodat de tak langzaam omhoog kwam. Snel maakte Raffles het vast. De afstand was nu zo klein geworden en de tak was zo stevig ondersteund, dat hij zonder gevaar voor een val, nog wat hoger op kon kruipen en de leuning van het balkon kon grijpen.

Het volgende ogenblik stond hij er op, zijn browning klaar om te schieten. Maar er was niets te zien of te horen.

Het was doodstil in het grote, oude huis. Niet 't kleinste lichtstraaltje drong door de gordijnen, waarmee het raam was afgesloten.

Raffles bukte zich en onderzocht de sluiting. Het raam was op een ouderwetse manier voorzien van een gewone kruk, maar toen Raffles daaraan draaide, ontdekte hij dat de beide balkondeuren aan de binnenkant met een zware koperen haak gesloten waren.

Raffles glimlachte. Een haak was al een erg onbetrouwbaar afweermiddel voor een man van zijn technische bekwaamheden. De bewoner had er zeker op gerekend, dat het balkon erg moeilijk zonder een ladder te bereiken was.

Raffles boorde in de plint, vlak boven de koperen haak, een gat ter grootte van een cent, boog een stukje ijzerdraad in de vorm van een ouderwetse haarspeld, met een korte en een lange poot, stak dit door het gat, en met behulp van de terugverende, kortste poot kon hij heel gemakkelijk de haak uit het oog lichten.

Toen hij weer aan de kruk draaide, ging de deur open en stapte hij een stikdonkere kamer binnen. Raffles was in huis.

Er waren zeker geen volle tien minuten voorbijgegaan, zo snel had hij gewerkt, sinds het ogenblik, dat hij de stikdonkere steeg was binnen gelopen.

Raffles luisterde gespannen, maar toen hij niets verdachts hoorde, sloot hij de gordijnen voor het raam, knipte zijn zaklantaarn aan en keek bij het licht daarvan eens rond.

Hij stond in een niet al te grote kamer, die vroeger jaren misschien wel als een boudoir dienst had gedaan, want de wanden waren nog bespannen met zacht blauw damast, een patroon van grote bloemen, met meeldraden van zilver. Het was echter flink verschoten en hier en daar smerig. Meubelen stonden er helemaal niet in de kamer en ze werd zeker niet meer gebruikt, want de enige deur, waarschijnlijk naar de gang, bleek op slot te zijn.

Raffles had ongeveer een halve minuut nodig, om de deur met een van zijn lopers te openen. Hij liep behoed-

zaam de gang op en voor het eerst meende hij een flauw lichtschijnsel te zien, dat afkomstig moest zijn van een lagere verdieping.

Heel zwak stak de zware leuning van een eikenhouten wenteltrap tegen een witte muur af. Raffles liep naar die schaduw toe, na zijn lamp weer te hebben uitgeknipt, bereikte de trap, een waar pronkstuk van houtsnijkunst en stond opnieuw stil om te luisteren.

Hij liep uiterst voorzichtig enige treden naar beneden en toen zag hij, zich over de leuning buigend, dat het licht kwam uit de reet van een deur, schuin tegenover de voet van de trap, die gesloten was. Het was een grote, prachtig-bewerkte deur van heel donker eikenhout.

Raffles kon dat zien, toen hij opnieuw zijn zaklamp aandeed.

Met zijn lantaarn in de linker, zijn brownning in de rechter hand, liep hij de wenteltrap verder af. Voor het ogenblik moest zijn belangstelling voor oudheden plaatsmaken voor de voorzichtigheid van de indringer, want voor het eerst meende hij nu ergens in het oude huis een zwak onbestemd geluid te horen.

Toen het stil was stond hij voor de deur, waar het licht onderdoor scheen en keek door het sleutelgat, of liever, dat probeerde hij, want hij kwam al gauw tot de ontdekking, dat de sleutel denkkelijk aan de andere kant in het slot stak.

Maar toen hij met de uiterste behoedzaamheid aan de prachtig bewerkte koperen kruk draaide, ging de deur heel, heel langzaam open en het eerste wat hij naar binnen liet gaan was de loop van zijn revolver.

Toen volgde zijn hoofd en daarna zijn lichaam en toen stond hij stil en keek glimlachend toe. Maar het was een glimlach, die niet veel goeds voorspelde.

Hij keek in een vrij grote en heel goed verlichte kamer, behangen met echt goudleer en tot borsthoogte betimmerd met eikenhouten panelen, bijna zwart van ouderdom. De kamer was vroeger zeker een bibliotheek geweest, want overal langs de muren stonden

nog zware kasten, waarin echter nog maar heel weinig boeken stonden.

In het midden van het plafond met haar zware balken hing een prachtige, koperen kaarsenkroon, waarvan men de vetkaarsen met hun zacht, warm licht had vervangen door nagemaakte glimmende elektrische kaarsen.

Onder die kroon stond een hele zware ebbenhouten tafel en bij die tafel stond een vrouw, gekleed in mantel en hoed en met de rug half naar de deur, die blijkbaar zo verdiept was in haar bezigheid, dat zij niets had gemerkt van het binnenkomen van Raffles.

Op de tafel lag, half onzichtbaar, doordat zij er voor stond, de actentas van Paul Somani. Een aantal papieren lagen over de tafel verspreid en de vrouw las ijverig in een van de stukken, snel ademhalend, blijkbaar enorm opgewonden.

Zij sloeg hele stukken over, las dan weer verder, smet het vel papier neer, om een ander op te rapen en stampvoette ongeduldig, todat ze eindelijk een zachte kreet van voldoening slaakte en bijna hardop zei:

— Hier heb ik wat ik hebben wilde.

— Pardon, maar dat is nog maar de vraag, madame, antwoordde Raffles, terwijl hij over het dikke tapijt verder de kamer inliep.

De vrouw had zich met een ruk omgedraaid, hevig geschrokken en de grote ogen in haar doodsbleek gezicht staarden Raffles aan, alsof zij een spook zag. Het blad papier gleed uit haar trillende vingers en zij moest zich inspannen om te kunnen vragen:

— Wie bent u mijnheer, en wat doet u hier?

— Gij doet mij dus niet de eer aan, mij te herkennen, madame? vroeg Raffles met een gespeeld verwijt. Is het dan waar, dat de vrouwen echt zo on dankbaar zijn? Is er niets in mijn gezicht, dat een bepaalde herinnering bij u wakker roept?

Karin Marino keek Raffles eens scherp aan en plotseling verhelderde haar gezicht, zij lachte kort en zei, blijkbaar helemaal van haar schrik gekomen:

— Als u mij niet zo had laten schrikken, zou ik u dadelijk herkend hebben, u bent de Argentijn van het orkestje, die mij vanavond te hulp is geschoten. Maar hoe bent u hier binnen gekomen? Hebben mijn vrienden u soms binnen gelaten?

Raffles spitste onmiddellijk de oren. Zij was dus hier niet alleen. Met een enkele sluipende stap was hij weer bij de deur en draaide vlug de sleutel in het slot om. Toen pas antwoordde hij rustig:

— Ik heb uw vrienden niet gezien, madame.

— Hoe bent u dan binnen gekomen?

— Op de manier, die ik meestal gebruik, als ik zonder uitnodiging ergens binnen ga... door een raam.

Haar ogen werden weer hard en zij beet hem toe:

— Je bent dus een gemene inbreker?

— Ik ben een inbreker, maar zonder dat vervelende bijvoeglijke naamwoord, antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof werkelijk niet, dat ik dat verdiend heb. Maar ik heb niet veel tijd te verliezen, madame. Wilt u zo goed zijn, mij de papieren terug te geven, die u van de jonge Somani gestolen hebt?

Het gezicht van de vrouw was plotseling met leuk meer om te zien. Het was doodsbleek en verwrongen. Zij zag er uit als een tijger, die in het nauw is gedreven en die woedend blaast tegen zijn vervolgers.

— Dus maar een nagemaakte Argentijn, nietwaar? Een spion? Wat ben je eigenlijk?

— Het eerste komt uit, madame. Ik ben alleen maar Argentijn, in mijn vrije tijd. Maar een spion ben ik niet. Ik ben geen collega van u. Daarentegen weet ik heel veel. Ik weet bijvoorbeeld hoe Michael Panitsch, een lastige getuige, werd doodgeschoten uit een hotelkamer, ik weet hoe in datzelfde hotel uw zuster Anna woonde, vermomd als man, ik weet, dat Somani vannacht uit het Gezantschapsgebouw de papieren stal, die daar nu op tafel liggen en waarvan de ontijdige publicatie misschien wel een Europese oorlog zou kunnen ontketenen. Ik weet ook, Karin Marino, dat

je troep over hele grote sommen beschikt en die zou ik graag willen hebben. Tenslotte weet ik, dat de tijd dringt en dat ik je daarom moet vragen een beetje op te schieten. Ik heb beslist geen zin kennis te maken met je medeplichtigen.

Karin had zich opgericht. Haar gezicht was totaal veranderd. De woede was verdwenen en had plaats gemaakt voor een hooghartige, spottende uitdrukking en onmiddellijk was het wantrouwen van Raffles gewekt.

Hij keek onderzoekend om zich heen. Er was maar een deur in de kamer en die had hij net zelf afgesloten. Niemand kon dus binnenkomen, of hij kon het verhinderen en de vrouw zelf zou wel zo verstandig zijn, geen enkele beweging te maken, die gevaarlijk voor hem kon zijn, want hij had nog altijd zijn browning in de vuist.

Maar waarom dan die zo plotseling veranderde uitdrukking op haar gezicht? Waarom keken haar ogen hem zo koud aan, terwijl zij net nog groot waren geweest van angst en schrik?

Hij liep vlug naar de tafel toe, haar steeds in de gaten houdend en hij schoof de papieren bij elkaar, waarna hij ze weer in de actentas deed.

Karin was, terwijl Raffles sprak, langzaam om de tafel heengelopen. Haar ogen hadden een eigenaardige glans, die Raffles niet aanstond.

Hij had teveel mensenkennis, om niet te begrijpen, dat die plotselinge verandering ergens door verklaard moest worden. Maar waardoor?

— Steek je handen op! beval hij kortaf. Ik vertrouw je niet, serpent! En ga daar in die hoek staan, bij het raam!

De vrouw liep langzaam achteruit, haar armen bevallig boven het hoofd, maar haar ogen fonkelden nu van haat.

— Voor die vernedering zul jij duur betalen, wie je dan ook bent, zei ze trillend van woede.

— Dat is dan zeker om onze kleine schuld uit de nachtclub te vereffenen, zei Raffles spottend. Het spijt mij, dat ik je niet vertrouw en ik moet dat raam onderzoeken.

Maar het raam bleek uitstekend gesloten te zijn met stevige, houten lui-ken, die aan de binnenkant van sterke, ijzeren bouten voorzien waren. Het was onmogelijk, dat men van de buitenkant af die zware ijzers zo maar, in een oogwenk, kon doorvijlen.

Raffles had de actentas onder zijn arm genomen, maar zijn browning had hij nog steeds op haar gericht.

De vrouw kwam naar het midden van de kamer en vroeg met slepende stem:

— Mag ik alsjeblieft mijn armen weer omhoog doen? Ik word zo moe?

— Wacht! beval Raffles.

Hij liep naar haar toe en stak zijn hand in de diepe zakken van haar met bont gevoerde mantel. Hij haalde er een doosje sigaretten uit, waarschijnlijk dezelfde soort, die haar zuster zo dolgraag rookte, een kleine gouden tas en een damesrevolver met een parelmoeren kolf.

Hij liet de tas en het wapen in zijn zak glijden en nam haar scherp op. Haar gezicht glimlachte nog altijd, met die rare, koude glimlach.

En ineens was hij er zeker van, dat hij in dit huis gevaar liep. En dat hij, als hij zijn leven lief had, zo snel mogelijk vertrekken moest.

Hij liet de browning in zijn rechter zijzak glijden, boog kort voor haar en zei:

— Ik zou je aanraden, Karin Marino, met je vrienden Parijs zo gauw mogelijk te verlaten en vooral om die jongen met rust te laten. Het zou je wel eens slecht kunnen vergaan, als ik je hier morgen nog vond.

— Maar onze kas, had je het niet op onze kas voorzien? vroeg de vrouw spottend.

Raffles beet zich op de lippen en zei kortaf:

— Maak je maar geen zorgen, ook dat geld zal ik weten te vinden.

Hij was bijna bij de deur, toen deze open ging... de deur, die hij zelf met de sleutel gesloten had. Twee mannen verschenen op de drempel. Op hetzelfde ogenblik vlogen de deuren van een paar boekenkasten open en nog vier andere mannen stroomden de kamer in. Raffles rukte zijn browning uit zijn zak en vuurde van de heup. Een van de mannen op de drempel maakte een lichtsprong en stortte in elkaar.

De ander schoot snel achter elkaar tweemaal, en Raffles, midden in de borst getroffen, viel plat voorover op de vloer.

HOOFDSTUK VII.

DE NEDERLAAG VAN KARIN

Karin maakte langzaam een pakje sigaretten open, nam er een uit, stak die kalm aan en liep toen in een kring om het bewegingloze lichaam heen, dat daar in een krampachtige houding op de grond lag.

Zij blies een rookwolkje uit en zei volkomen onaandoenlijk:

— Mijn complimenten met dat schot, Dimitri. Je hebt hem goed geraakt. En die verborgen bel, waar ik op kon trappen bij de tafelpoot heeft ons grote diensten bewezen.

— Wat zullen wij met hem doen, Karin? vroeg de kleine, magere man, de man die ook Panitsch had neergeschoten.

— Hier kan hij natuurlijk niet blijven. Ik zou hem maar op de gewone manier wegwerken. Dan ziet niemand ooit iets van hem terug.

De mannen, die binnen waren gekomen, grinnikten en toen pas scheen de vrouw het lichaam te zien van de man op de drempel en zij vroeg, onverschillig met haar sigaret spelend:

— Wie is het?

— Oscar Lewin.

— Dood? vroeg de vrouw weer.

— Waarschijnlijk. Midden in zijn voorhoofd geraakt.

— Nu ruim hem dan ook maar op, ging de vrouw op koude toon verder. Wij kunnen hier geen lijken gebruiken. Vluc wat, en fij Dimitri, maak dat je met de papieren wegkomt en vertrek

onmiddellijk naar Moskou. Je hebt toch op alles gerekend?

— Ja. De auto staat klaar. Je hebt me toch verboden een trein te nemen?

— Niet voor je de Franse grens overbent. Je gaat dus tot Stuttgart met de auto. Daar kun je op een trein stappen. Als je doorrijdt, kun je daar net bijtijds zijn, om de internationale sneltrein te halen.

— Blijf jij hier?

— Ja, ik heb hier nog wat te regelen, gaf de vrouw ten antwoord.

— Maar je zult groot gevaar lopen. Somani zal je aanklagen.

— Hij zal wel verstandiger zijn. Als hij momenteel nog leeft, wat ik sterk betwijfel, dan zal hij wel radeloos zijn. En al was dat niet zo, hij zal er niet aan denken, mij, en daardoor zichzelf, te beschuldigen. Wat kan hij mij eigenlijk verwijten? Ik heb toch niet eigenhandig de papieren uit de brandkast gehaald? Op zijn hoogst kunnen zij mij over de grens zetten.

— Wat moet er met de kas gebeuren?

— Die blijft voorlopig hier.

— Hoeveel mannen moet ik meenemen?

— Niet meer dan een. Je kunt Boris Karenin meenemen, die is ook een prima schutter. Zijn jullie papieren in orde?

— Prima.

— Maak dan dat jullie wegkomen! En ruim eerst die twee lijken op. Zij

zullen elkaar nu niet meer dwars zitten, denk ik.

— Langs de helling. Het water zal wel verder voor hen zorgen. En niemand zal ooit kunnen geloven, dat zij vermoord werden in een huis, een uur lopen van de Seine.

Zij schopte verachterlijk tegen het op de grond uitgestrekte lichaam van Raffles en zei met een harde lach:

— Dat is je verdiende loon, spion. Waarom heb je je met onze zaken bemoeid? Dat moest toch mis lopen. Vooruit mannen! Hier zijn de papieren, Dimitri. Je staat er met je leven borg voor dat ze veilig in Moskou komen en overgegeven worden aan nummer 20. Als alles goed gaat, zullen wij over een week de poppen eens flink laten dansen.

Twee mannen droegen het lichaam van Raffles de kamer uit, twee anderen dat van de dode Rus.

Karin bleef alleen met Dimitri, die vlug de losse papieren weer bij elkaar schoof, ze in een etui deed en die weer in de actentas stak.

— Maak een beetje voort, Dimitri! zei zij ongeduldig. Denk er aan dat je die trein in Stuttgart in ieder geval moet halen. Zit je daar eenmaal in, dan is de zaak gered. Maar mocht de nood aan de man komen, dan maak je natuurlijk van je wapen gebruik, want bedenk, dat de papieren het allerbelangrijkste zijn.

— Ik zal er aan denken, Karin. Tot ziens!

Hij nam de tas onder zijn arm, drukte zijn hoed wat vaster op zijn hoofd, knikte naar haar en verliet de kamer. Niet door de gangdeur, maar door een van de nog altijd openstaande kastdeuren.

Karin Marino bleef alleen in de kamer achter. Zij wachtte even tot de voetstappen van de scherpschutter waren weggestorven, schreef vlug een brief met een potlood en stak die in een enveloppe, die zij sloot.

Op de grond vond zij haar gouden tas terug, die haar slachtoffer zeker weer had laten vallen, maar ze zocht vergeefs naar de kleine revolver.

Bij gebrek aan beter raapte zij de zware browning op, die Raffles uit de

hand was gevallen en legde het wapen voor zich op tafel.

Toen liep zij naar een hoek van de kamer en scheen daar iets te doen aan de lambrizing. Een van de zware boekenkasten rolde een beetje opzij en een kleine vierkante opening in de muur kwam vrij. Zij haalde er een ijzeren kistje uit, toen zij ineens ophield, want zij hoorde voetstappen naderen op de gang, die nu bijna bij de deur waren.

Vlug zette zij het ijzeren kistje weer terug, drukte op de knop, waardoor de kast weer op haar plaats schoof, holde naar de tafel en greep de browning, ofschoon zij wel wist, dat alleen een van haar eigen mensen daar kon terugkomen.

De deur ging langzaam open; de vrouw begon over haar hele lichaam te sidderen en staarde de man, die daar binnenkwam aan alsof zij een spook zag. Al het bloed was uit haar gezicht, ja tot uit haar lippen weggestroomd en haar ogen puilden uit de kassen.

De man, die daar binnenstapte, glimlachend en kalm, was John Raffles, de man, die met een kogel in zijn borst was neergevallen.

Zij maakte haar lippen met haar tong vochtig en nog was het haar onmogelijk, enig geluid uit te brengen.

Raffles had de deur weer gesloten, maar nu zonder de sleutel om te draaien, nu hij wist, dat dit toch niets hielp, daar de deur op twee manieren open kon en bleef haar maar aankijken, totdat zij eindelijk krijste:

— Ben jij dan de duivel? Heb je negen levens, als een kat?

— Werkelijk niet, madame, ik heb er maar één en ik kan het verliezen net als ieder sterfelijk mens, want ik ben op mijn woord echt de duivel niet.

— Dat zullen wij dan eens zien! schreeuwde Karin.

Zij richtte de zware browning op Raffles en schoot. Drie keer haalde zij de trekker over en zwak tikte de slagpen tegen de lege kamer van het wapen.

— Het magazijn is er uit, zei Raffles lakoniek. Dat deed ik, terwijl ik op de grond lag, boven op mijn wapen. Het waren, als ik het zo zeggen mag, mijn

laatste stuiptrekkingen. Hier hebt u uw eigen revolver terug, maar ook leeg. De kogels zitten tot mijn grote spijt in de lichamen van uw twee helpers.

Raffles liep naar de tafel toe, legde daar de nutteloze revolver neer, nam zijn eigen browning op en laadde die opnieuw met het magazijn, dat hij uit zijn zak pakte.

Toen keek hij zoekend rond, miste de papieren en vroeg dreigend:

— Waar is die kleine, magere moordenaar met zijn vossentronie?

— Weg en je moet maar zien, dat je hem inhaalt, gilte de vrouw triomfantelijk.

— O, dat zal niet zo moeilijk zijn. Ik weet waar hij heen is, jij hebt het hard genoeg geschreeuwd, toen je dacht dat ik dood op de grond lag. Maar zie je, als ik op zulke tochten ga, trek ik wel eens een goed kogelvrij pantser aan, door een van je eigen landgenoten uitgevonden en dat ik nog wat verbeterd heb. Je handlangers hadden op mijn hoofd moeten schieten, niet op mijn borst.

Raffles had zich gebukt, pakte een totaal vervormde kogel van de grond, legde die op tafel en vervolgde:

— Hier is het bewijs. De tweede kogel was mis. Dus onze kleine Dimitri gaat per auto naar Stuttgart? Wel, dan zal ik daar ook heen moeten, dat is alles. En ik zal hem inhalen, dat beloof ik je.

Karin wankelde. Misschien voor het eerst van haar leven erkende zij, dat zij haar meerdere had gevonden. Toonloos vroeg zij, met zwakke stem:

— Wie ben je? Zeg me dat tenminste, zodat ik weet, wie onze doodsvijand is.

— Ik ben John Raffles.

— Ik had het kunnen weten. Hoe ben je los gekomen beneden?

— Zij hadden mij boven op de helling neergelegd en ik begon naar beneden te glijden. Maar ik had al mijn sterke zakmes genomen en open gemaakt, dat stak ik snel in het gladde hout en dat remde mij af. Zij zagen het en begonnen als gekken op mij te schieten. Ik schoot met jouw revolver, die ik in mijn zak

had, terug, en ik moet beter hebben geschoten dan zij, dat is alles.

— En, de twee anderen?

— Die heb ik niet meer gezien. En nu het geld, Karin!

— Ik heb geen geld, zei zij dof.

— Je liegt, het zit in die hoek daar. Ik heb je door het sleutelgat in de gaten gehouden.

De vrouw was zo volkomen overonderd, dat zij niet eens meer tegenstribbelde, maar zich op een stoel liet vallen.

Raffles haalde een touw uit zijn zak, dun, maar ijzersterk en bond haar vlug en handig op het zware, ouderwetse meubel vast. Toen ging hij vlug naar de hoek, zocht en vond de verborgen knop, de zware kast schoof opnieuw opzij, hij greep het ijzeren kistje en kwam weer naar haar toe.

Op hetzelfde ogenblik ging de gangdeur open en Brand verscheen, met Somani bij zich, die doodsbлек was en op de vrouw toestormde met het schuim op zijn lippen en schreeuwde:

— Jij serpent. Helleveeg, jij hebt mij bedrogen.

Maar Raffles hield hem meteen tegen en zei koel:

— Het is nu geen tijd om te schelden, mijnheer Somani, maar om te handelen. Zij is nu weerloos en zij is en blijft een vrouw. Is alles klaar, Charles?

— Ja. De auto staat te wachten.

Hij ging naar Raffles toe en zei zacht fluisterend:

— Ik kwam nog net op tijd om hem te verhinderen zich van kant te maken. Hij ziet nu in, dat hij een man moet zijn en hij heeft beterschap beloofd.

Intussen had Somani verwilderd rondgekeken en nu schreeuwde hij:

— Waar zijn de papieren?

— Zie maar, dat je ze krijgt! zei de vrouw trots. En ga uit mijn ogen, want jij maakt mij misselijk. Ik kan mij niet voorstellen, dat een vent als hij daar, je ook maar een vinger geeft om je te helpen.

— Jij hebt hem zo gemaakt, Karin, zei Raffles streng. Je hebt je schoonheid misbruikt en een eerlijk man tot een schurk gemaakt. En waarom? Mis-

schien wel om een wereldoorlog te ontketenen, zo verschrikkelijk als onze plannet er nog nooit een zag. En nu genoeg gepraat. Wij gaan de man, die de papieren heeft, achterna, Paul Somani. Wilt u meegaan?

— Ik ga met u mee, antwoordde de jongeman rustig. Hij was schijnbaar kalm geworden. Hij wierp nog een laatste blik op de vrouw, vol haat maar ook hartstocht en toen liep hij vlug weg.

Brand had intussen Raffles een wenk gegeven en samen droegen zij de vrouw met stoel en al de kamer uit, de trappen af naar een kelder, waarvan Raffles de deur van buiten kon afsluiten. Hij liet haar alleen met de woorden:

— Je zu't hier moeten blijven, tot we hem hebben. Als dat zo is, zal ik je in vrijheid laten stellen. Onmiddellijk daarna zorg je, dat je de grens overkomt, of ik breng de politie van alles op de hoogte.

Zij sprak geen woord. Zij keek hem maar aan, alsof zij een soort godheid zag.

Raffles sloot de deur, stak de zware sleutel bij zich en vlug liepen hij en Brand weer naar boven, waar zij, bij de voordeur de ongeduldige, zenuwachtige Somani vonden.

Zodra zij op straat bij de auto stonden, zei Raffles:

— Nu moeten wij eerst Henderson gaan halen, want wij hebben hem misschien nodig.

— Dat hoeft niet meer, mylord, klonk een stem en uit de schaduw van een zware pilaar kwam de reus, verlegen glimlachend, te voorschijn. U dacht maar, dat ik sliep in het hotel, maar ik heb gehoord wat u en mijnheer Brand bespraken en ik was zo ongerust, dat ik u ondanks het bevel ben gevolgd. Ik hoop niet, dat mylord boos is.

Raffles legde zijn hand op de geweldige schouder van Henderson en zei:

— Eigenlijk moest ik het wel zijn, James. Maar in dit geval zal ik het je maar vergeven. En vlug nu, want wij hebben zeker al een kostbaar kwartier verloren.

Snel liepen de vier mannen naar de auto toe, die in een zijstraat stond, toen

Raffles plotseling fluisterde:

— Dat is waar ook, de benzinetank is leeg!

— Dat heb ik al ontdekt, mylord, toen ik een half uur geleden langs onze wagen kwam, zei Henderson. En ik ben in een garage hier in de buurt dadelijk nieuwe benzine gaan halen!

— Dan valt je ook werkelijk niets meer te vergeven, mijn jongen, zei Raffles opgewekt. Vooruit dan, en ik hoop dat we geluk hebben.

Raffles ging zelf achter het stuur zitten, Henderson naast hem. Brand was op de achterbank gaan zitten naast Somani. De jonge Italiaan was nog altijd erg zenuwachtig en het was maar al te duidelijk, dat men niet veel aan hem zou hebben, als het op vechten aankwam.

En toch wilde Raffles hem in deze toestand niet achterlaten, uit angst dat wanhoop en onzekerheid over de uitslag hem tot rare dingen zou brengen.

De papieren moesten de volgende dag weer op de legatie zijn, bij het openen van de bureaus, want het mocht zelfs niet ontdekt worden, dat de kostbare en gevaarlijke documenten een tijdje in ander handen waren geweest.

Wie de mannen waren, die hem zo plotseling hielpen, Somani had er niet het flauwste idee van. En in die toestand waarin hij verkeerde, dacht hij er zelfs niet aan, er naar te vragen. De enige gedachte, die voor hem het belangrijkste was, was het terugkrijgen van de documenten, tot iedere prijs.

En nu stooft de snelle wagen door het nachtelijk Parijs, zonder dat Raffles ook maar een ogenblik hoefde stil te houden, om de weg te vragen.

Hij reed in oostelijke richting, eerst langs de boulevards, toen in sneltreinvaart over de brede Avenue de la Republique, totdat hij de slapende stad verliet door de Porte de Bagnolet.

Er werd bijna niets gezegd.

Een keer zei Raffles, zonder om te kijken:

— Zoek eens op, hoe laat de internationale trein uit Stuttgart naar de Russische grens vertrekt, Charles!

Brand bladerde een tijdje in het spoorboekje, na het licht in zijn rich-

ting te hebben gedraaid en vond met enige moeite, want de wagen vloog als een sneltrein langs de weg, het vertrek- uur.

— Om kwart over elf 's morgens ver- trekt de internationale trein.

— Dan zullen wij heel vlot moeten rijden, bromde Raffles. Sneller dan de trein.

Intussen begon de dag aan te breken. Men kon de omgeving al duidelijker onderscheiden. En ineens brak de zon door een wolkenbank en overgoot het land- schap met haar stralen.

De auto reed op dat ogenblik over een van de prachtige wegen, welke Frank- rijk vooral in het noorden en het noord- oosten bezit. Ongeveer zes uur in de ochtend, toen het al helemaal dag was, bereikten de achtervolgers Epernay.

Men stopte hier om snel iets te eten en te informeren. Aan de derde garage hoorde Raffles, dat er een half uur ge- leden een met stof overdekte, grote auto was gepasseerd, die daar had ge- tankt. Er zaten twee mannen in, die gebroken Frans spraken en waarvan de kleinste volkomen beantwoordde aan het signalement van Dimitri, de scherp- schutter.

Met nieuwe moed werd de achtervol- ging nu weer voortgezet. Het was dui- delijk, dat de rovers de grote Rijks- straatweg zouden volgen, die over Nan- cy naar Strassbourg loopt.

Zij waren de eerstgenoemde stad al voorbij en reden weer op topsnelheid over de gladde asfaltweg, toen Brand plotseling een schreeuw gaf en wees naar een grote, laaggebouwde wagen, die met grote snelheid op ongeveer een halve kilometer voor hen uitreed.

De wagen stak duidelijk af tegen de lucht, toen hij over de top van een lage heuvel reed. En tien minuten later, op ongeveer een half uur rijden van de Duitse grens, stond het onomstotelijk vast, dat men inderdaad te doen had met de wagen van Dimitri.

Want Brand kreeg een kogel door zijn hoed, die de situatie wel duidelijk maakte.

— Verduiveld, zij moeten geweren hebben, riep Brand woedend. En wij

hebben alleen onze revolvers.

— Gelukkig vergis je je, riep Hen- derson terug. Kijk maar eens het smal- le kastje onder de voorbank. Je zult er je eigen Winchester en de nodige patro- nen vinden.

Brand gaf een juichkreet, maakte het luikje van de bewaarplaats open, be- stemd om er golfstokken in mee te ne- men, vond er zijn Winchester en begon het wapen snel te laden.

Toen de afstand tot op driehonderd meter verminderd was, knielde Brand op de vloer van de wagen, legde de loop van zijn wapen op de rand van het por- tier, maar toen schreeuwde hij ineens:

— Zo kan ik niet goed richten, Ed- ward. Daar is een scherpe bocht voor ons. Laat de wagen daar even stoppen en ik belof je, dat ik raak zal schieten.

— Schiet op de banden, beval Raf- fles.

En de wagen remde af. Juist op dat ogenblik ging de auto van Dimitri, gie- rend de bocht in. Brand kniep een oog dicht en haalde de trekker over.

Boven de korte knal van het schot uit klonk de klap van een springende band. De wagen van Dimitri begon te slingeren, botste tegen een boom, die krakend versplinterde en viel om in een wolk van stof.

Raffles spoor weer verder en binnen een paar seconden was de afstand, die de beide wagens scheidde, afgelegd.

Het gebeurde op een heel stille plek en maar heel weinig waren van het ongeluk heel in de verte getuige.

Er kwamen een paar auto's snel aan- rijden, maar Somani had de actentas al gegrepen, die ver over de weg was geslingerd.

Hij maakte die open en een zucht van verlichting ontsnapte aan zijn borst. Dimitri, versuft, maar volkomen onge- deerd, greep nog naar zijn geweer, maar het was door de schok onbruik- baar geworden en toen gaf hij de strijd op en begon zich zwiiggend met zijn ern- stig gewonde makker te bemoeien, die de wagen bestuurd had.

— Hij had mij wel eens een compli- mentje mogen maken over mijn schot,

mopperde Brand. Bent u tevreden, mijnheer Somani?

— Wie u ook bent, u hebt mijn leven, neen, meer nog, u hebt mijn eer gered.

De jonge Italiaan had het bijna snikkend gezegd en drukte krampachtig de hand van Raffles, die ernstig zei:

— Laat dit u een les zijn. Hier gaan onze wegen uit elkaar. Neem deze snelle wagen, en rijd zo vlug mogelijk naar Parijs terug. U kunt er nog net op tijd zijn, om de papieren weer op dezelfde plaats te leggen, waar u ze hebt weggenomen. En dank de hemel, dat het zo is afgelopen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

COMMISSARIS POIROT

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :